Akbaba





ESKİ KABADYILARI

İstanbulun bir nevi şövalyeleri demek olan «Eski Kabadayılar» ın şahsiyetlerine ve vakalarına dair yazılan bu menkıbeler, geçmiş bir devrin tarihine ait sayfalardır. İstanbulda o zamanlar «erkeklik» dâvası güden bir sınıf vardı.

Bu adamlar ekseriya zayıfa karşı himayekâr, mutaarıza karşı sert davranırlar. Namuslu ailelere tecavüz edenlerin karşısında kaplan kesilirlerdi.

Bu işin sermayesi iffet, cesaret ve mukavemetti.

Hakikî kabadayı içecek, coşacak, söyliyecek, gülecek, oynıyacak... Fakat kimseyi rahatsız etmiyecekti. Abdullahların, Ariflerin, Niyazilerin meclislerinde hiç kimse rahatsız olmazdı. Çoğu ağzına içki koymaz, fakat bir işret meclisinde içenlerden fazla eğlenmek imkânını bulurlardı.

Kabadayı, döşeğinde bile kabadayılık âdabına riayet edecektir. Çeşmemeydanında Sandalcı Arap Reyhan Ağa, kendisine hücum eden eli bıçaklı Kefalonyalıları çil yavrusu gibi dağıttığı zaman, bir kahve iskemlesi kullanmış... Arkadaşları: «Senin tokadın kâfi değil miydi ki, iskemle kullandın» diye Reyhan Ağa ile üç ay dargın durdular.

Eski İstanbulun eski kabadayıları bir âlemdir. Bu kitap bunu tahlil için yazılmıştır.

Not: Büyük boy 400 sahifeyi bulan bu nefis kitap harikulâde güzel, beş renkli kuşe bir kapak içinde hazırlanmıştır. Kâğıt darlığı yüzünden baskı adedi azdır. Fiyatı 4 liradır. Bedelinin banka, yahut posta havalesi olarak gönderilmesi rica olunur. Posta pulu kabul edilmez.

Adres: Akbaba Yayınevi — Belediye Klodfarer caddesi. İstanbul

BÜTÜN KİTAPÇILARDA ARAYINIZ

Grafika



Karım, tam manasile bir "Ahçıbaşıdır"!

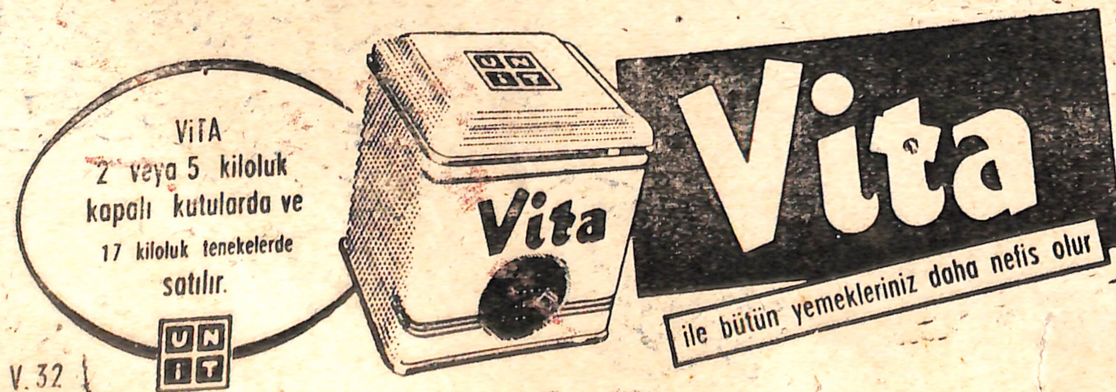
Ağzınızı sulandıracak yemekler pişirmesini bilir!

Geçen gün, mutfağa girerken, bunun sırrını sordum! bir VİTA kutusunu göstererek dedi ki:

«Bu mamûl sayesinde her yemek ziyafet yemeği kadar nefistir».

Evet, imalinde kullanılan sâf yağlar sayesinde VİTA ile hazırlanan yemekler besleyicidir, kolay hazmedilir ve çok lezzetlidir.

Ve bilhassa, VİTA çok hesaplıdır. Yemekleriniz için, muntazaman, onu kullandığınız takdirde, bütçenizde, esaslı bir ferahlık hissedeceksiniz.



V. 32

Emniyet Sandığı

NİSAN Keşidesi

50.000

1 Kişiye

20,000

16 ŞUBAT akşamına

kadar hesap açtırınız.

(Her (150) liraya bir kur'a.

BİR DAKİKA

Yazan:

DOĞAN NADİ

Akbaba Mizah Yayınları

★

Pek Yakında Çıkıyor.

Fiatı: 1 Lira

Akbaba

Ceğiz Cağız!

MUHALEFETİN dilinde her cümle bu iki hece ile biter: Ceğiz, cağız!..

Demokrat Parti, 1946 dan 1950 ye kadar köy köy, şehir şehir, meydan maydan, dağ dağ böyle konuştu: Ceğiz, cağız!..

Günün konusu nedir? Pahalılık mı? Muhalefet hatipleri, iktidarı, kızgın tavada palamut dilimi gibi cazır cazır, cızır cızır kızartıyorlardı:

— Cıgarayı beş kuruşa satacağız!.. Şekeri on kuruşa vereceğiz!.. Buğdayı kırk kuruşa alacağız!.. Ekmeği üç kuruşa yedireceğiz!. Vergiyi indireceğiz!. Köyleri kalkındıracağız!.. Her vatandaşın yuvasını yapacağız!.

Konu, hürriyet mi? Siyasî haklar mı? Haydi bir cazırtı daha:

— Cağız, cağız, cağız!.. Ceğiz, ceğiz, ceğiz!..

Zavallı C. H. P. iktidarının, bu ateşli nutuklar karşısında, yıllarca içinin yağı cızır cızır eridi durdu.

Şimdi, altı yıldır Demokrat Parti iktidarda. Artık «ceğizler» i «cağızlar» ı yeni muhaliflerin ağzından dinliyeceğiz, değil mi?

Hayır... Demokrat iktidar, eski günlerin kolay alışkanlığı ile hâlâ öyle konuşuyor:

— Yapacağız, edeceğiz!.. Edeceğiz, yapacağız!..

Yalnız bu seferki «ceğizler, cağızlar» eskisi gibi tatlı, yumuşak, gönül açıcı değil... Kaşlar çatık, yüzler asık, yumruklar sıkık... Neredeyse Karagöz perdesinde:

— Ölümlerden ölüm beğen!

Diye bıçağı çeken Tuzsuz Bekir gibi nağrayı basacaklar:

— Asacağız, keseceğiz, biçeceğiz!

Hayır, hayır, beş yıl muhalefette, beş yıl iktidarda kullanılan bu eski plâk artık aşındı, artık yivleri silindi, artık yalama oldu!..

İktidarın ağzına yakışan «ceğiz, cağız» lâhikaları değil, «dik ve dık» takılarıdır.

— Yağı, pirinci ucuzlattık!.. Borçlarımızı ödedik!.. Altın stokumuzu çoğalttık!.. Basına isbat hakkı verdik!..

Lütfen plâğı değiştiriniz baylar!

Yusuf Ziya ORTAÇ

ÜNİVERSİTE DOÇENTLERİYLE ASİSTANLARININ MAAŞLARINA ZAM YAPILACAK (Gazeteler)



Küçük Haberler

Satılık sualler :

— Okudun mu?.. Üniversitelilere imtihan sualleri satıyorlarmış!

— Eh, ne yapsınlar?.. Ticaret adamı ne bulursa onu satar... Yedek parça yok, lâstik yok, ilâç yok, boru yok, kâğıt yok, çinko yok... İmtihan suali bulmuş, onu satıyor demek!

— Peki, bu ne imtihanı imiş acaba?

— Bilmem... Belki fazilet imtihanıdır!

Canavar!

— Grup toplantısında Başvekil yine gazetecilere hücum etmiş...

— Yaaa... Ne demiş?

— Resmî ilâna doymayan canavarlar, demiş...

— Peki, en çok resmî ilân alan hangisi?.. Dünya mı? Ulus mu?.. Cumhuriyet mi?.. Vatan mı?..

— Hayır... Zafer!

— Hangi Zafer?

— Ankarada çıkan D.P. nin Zafer'i..

— Ay, Adnan Menderes şimdi de muhalif mi oldu?



— Sahiden çanımıza ot tıkacaklar galiba!..

İMZASIZ PPOFESÖR
VE
ESERSİZ PROFESÖR

İMZA yerine iskelet kafası resmi çizilmiş bir mektup alırsanız, bu mektubu kimin yazdığını, tanımadığınız halde bilirsiniz. Gözünüzün önüne hemen, bilgisini kovboy filimlerinden, kültürün gangster romanlarından almış dejenere bir tip gelir. Kafası kadar bozuk bir Türkçe ile, mektubunda «falan saatte, falan yerdeki taşın altına şu kadar para koymazsan» diye kurusıkı bir palavra sallamıştır.

İmza yerine «bir dost» diye yazılmış bir mektup alırsanız, bu mektubu kimin yazdığını, ta nımadığınız halde bilirsiniz. Gözünüzün önüne hemen, bir aile ocağını söndürmek için zehirli dişlerini çıkarmış, üzerinize doğru tıslayan bir yılan, dost derisini değiştirmiş bir düşman gelir.

Ne iskelet başı, ne darağacı, ne tabanca resmi, ne de «bir dost» yazısı...

Bu sefer bütün gazetelere ve Üniversite rektörlüğüne gelen mektubun imza yerinde «Bir Profesör» yazılı. Bir profesör? Şimdi gözünüzün önüne ne gelir?

Acaba bu meçhul profesör, yazdığı ihbar mektubunun altını imzalamaktan, adını açıklamaktan neden korktu, neden çekindi?

Hükûmetin iktisadî politikasını tenkit etti de Vekâlet emrine alınmaktan mı korktu?

Yoksa bir ilim adamının üzerine farz olan «Üniversite muhtariyeti, anayasa mahkemesi, nisbi seçim, hâkim teminatı» gibi memleketimizin mühim problemleri üzerine yazılar yazdı da, vakitsiz emekliye ayrılmaktan mı ürktü?

Hayır.. Bunların hiç biri değil. İmzasız mektupta Edebiyat Fakültesinin bir dedikodusu anlatılıyordu. Esersiz bir doçent, taraf tutularak, haksızlık edilerek profesörlüğe yükseltiliyormuş. İmzasız profesör belki haklıdır, belki değildir; bilemiyoruz. Ama bu zat her kim ise, bu en küçük, en cılız, mini mini meselede adını gizlemekten korktukça, haklı bile olsa, bütün haklarını kaybetmiştir.

İmzasız mektup, hattâ bir profesörün bile olsa, onun lâyık olduğu yer, kitap sayfaları, kitaplık rafları değil, kâğıt sepetidir.

Memlekette demokratik hak ve hürriyetler mi yok? Kahve mi yok? Nal mıhı mı yok? Bunun sebebi ne Demokrat Parti, ne Halk Partisi, ne de Millet Partisidir. Bunun tek sebebi var, gerçek aydın örneği olması gerekli bazı profesörlerin korkaklığı!

Evet, esersiz profesörler, memleketimizin bir derdirir. Ama, imzasını atmaktan korkan şu profesörün eseri hangisi acaba? Yoksa oraya buraya gönderdiği imzasız mektuplar mı?

AKBABA

Konyada Üniversite açılması teklifine imza koyan Ahmet Özel, Maarif Vekili olunca, eski teklifinin aleyhinde bulundu!.. (Gazeteler)



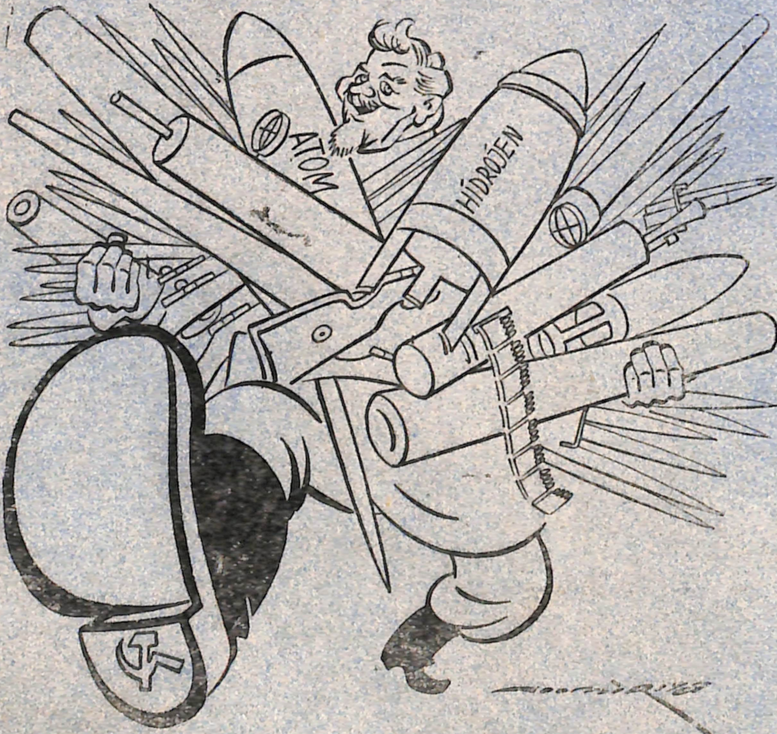
BİR SİYASET GARİBESİ!..

AİLE

ŞEBİNKARAHİSARIN Dereköyünde 76 kişilik bir aile varmış. Köyün dörtte üçü bu Şentürk ailesindenmiş. Bunu yazan gazete, bu, dünyada bir rekordur diye seviniyor.

Biz de, başka bakımdan seviniyoruz. Bu 76 kişilik aile iyi ki, uzak bir köyde. Ya şehirde olsalardı... Ya bir de içlerinden biri iktidar partisinden bir kodaman olsaydı. Topumuz yanmıştık. 76 kişi bu!.. Her biri bir işin başına geçer, memlekette bize iş bırakmazlardı. İyi ki Şentürk ailesi iş başında değil, yahut iş başındaki şen Türk ailesi 76 kişi değil. Yanmıştık vallahi!..

SOVYETLER AMERİKAYA DOSTLUK TEKLİF ETTİLER! (Gazeteler)



Rusya — Ver elini de dost olalım!..

ON METRE

İZMİR Eshot işçileri, dertlerini anlatabilmek için 10 metre uzunluğunda bir dilekçe yazmışlar. Bu dilekçe elbette birdenbire bukadar uzamadı. İlkin herhalde bir kâğıt boyu, yirmi, yirmi beş santimdi. Yavaş yavaş, demokratik gelişmelerimizle uygun olarak maşallah 10 metreye kadar uzadı.

Siz Fellâhın hikâyesini bilirsiniz, değil mi? Hani, nişanlısının karşısında oturuyormuş da, kızın şaşkın şaşkın baktığını görünce, üstündeki yeni entarinin kumaşına kızcağız hayran oldu sanmış:

— Daha o bir şey deyil, on arşın da avde var! demiş...

On metrelik dilekçe bir şey değil. Onun içindekiler ancak yazılabilenler. Bir de yazılamıyanları düşünün.

— On arşın da avde var!

HADİ BAKALIM

Buğday çok olursa övünüyor, fındık çok diye övünüyor, pamuk satınca övünüyor. Dahası var, güneş açsa, hava iyi gitse yağmur yağsa, yağmasa yine övünüyor. Yağmur yağdıranların rüzgâr estirenlerin bile Demokrat Parti olduğuna artık inandık.

İnanmasına inandık ya... Biz sanıyorduk ki, işleri yapan Demokrat Parti yalnız memleketimizde var. Bir de gazetede ne görelim? «Japonya'da sıcak kar yağıyor» muş! Acaba bizim Demokrat Parti Japonya'da şube mi açtı, yoksa, orada da başka bir D. P. mi? Elâlemlerde ne Demokrat Partiler var? Sıcak kar bile yağdırıyorlar. Hava kışladı şimdi de sıcak kar isteriz. Hadi bakalım!



HAH ŞÖYLE!

KANUNLAR, ısmarlama olmaz, milletçe duyulan ihtiyaçların zorlamasiyle meydana gelir. Konya milletvekili Fahriağa oğlu, kimbilir duyduğu hangi ihtiyacın zorlamasiyle, Meclise bir dayak kanunu tasarısı vermiş. Hah şöyleee!. İkide birde, karakolda, emniyet müdürlüğünde dayak yedim, diye şikâyet eden halkın masum memurlara iftirası bu suretle önlenmiş olacak!

İZAHAT

Şehir Galerisindeki sergide, ziyaretçilerden biri, mücerret resimlerden bir tablo hakkında izahat almak için Galeri müdürü Zerin Bölükbaşı'ya sordu:

— Ne gösteriyor bu resim? Sabah karanlığını mı? Akşam alacasını mı?

— Gün batışını...

— Resmin neresinden bu neticeyi çıkarıyorsunuz?

— Resimde gördüğüm için değil. Ressamı tanıdığım için: hiç bir gün öğleden evvel uyanamaz da...

TOZ

Anadoludan yeni gelmişti. Cahil, ama çalışkan bir hizmetçiydi. Bir gün lâf arasında:

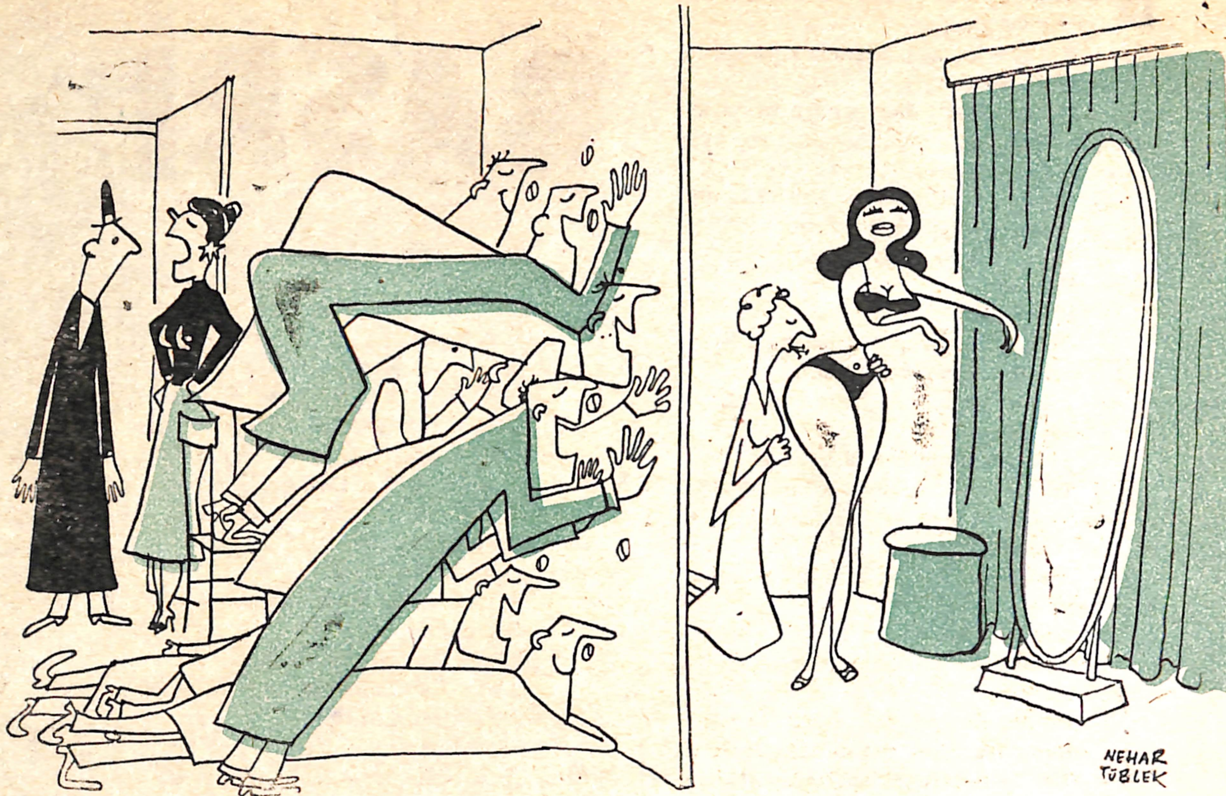
— Hanımefendi, dedi, öldükten sonra sahiden kardeş, toz mu olur?

— Tabii kızım... Ve toprağa karışır.

Beş dakika sonra, hizmetçi konsolun üzerine bakarak seslendi:

— Aman hanımcığım, konsolun üzeri cenaze dolu...

BİR TERZİ KADIN MÜŞTERİLERİNİ PARA MUKABİLİNDE SEYRETTİRİYOR.. (Gazeteler)



Terzi — Görüyorsunuz işte... Bu seansta yer yok!.. (Nehar Tüblek)

RADYODAN ÇEŞİTLİ YAYINLAR



— Burası Ankara; İstanbul, İzmir radyoları! Sayın dinleyiciler, şimdi günlük programımızı veriyoruz.

7,45 Ahmet beyin apartımanına yeni takılan terkos musluğunun açılışı münasebetiyle, Ticaret Vekilimizin nutukları.

9,30 haberler ve hava raporu, 11 konser, 11,30 türküler...

Sayın dinleyiciler şimdi öğle müziğine başlıyoruz:

— Muş'a giden ilk trene lokomotif takılması ve lokoömotifin kömür alması münasebetiyle yapılan törende, Devlet Trenleri Bakanı güzel sesiyle şöyle demiştir:

«Münafıklar!.. Millî nıfakçılar!.. Bozguncular!.. Bozucular!... Oyun bozanlar!..»

— Sayın dinleyiciler, şimdi şarkılar programına başlıyoruz. Devlet Bakanının makam otomobilinin benzin deposuna, iki kilo benzin doldurulması münasebetile, sayın Bakanın şoförü şunları söylemiştir: «Sayın Bakan! Ya bu otomobili vilâyet yaparsınız, yahut da plâkasını söker, Hürriyet partisinin tabelâsını asarım.»

— Sayın dinleyiciler! Şimdi tarihî Türk musikisi programına başlıyoruz.



Demokrat Parti bucak başkanlarından Rıza efendinin iki oyun bir marsla tavla partisini kazanması münasebetile yapılan törende, Çalışma Bakanı, dinleyenleri meftun eden tatlı sesi ile şunları söylemiştir:

«Eski idare... Eski idarenin... Eski idareye... Eski idaresi... Eski idarede.........»

— Sayın dileyiciler! Şimdi dans ve caz müziği programına başlıyoruz:

«Bursa nüfus müdürlüğünün damı yağmurlu havalarda aktığından, yerlere leğen ve taslar konulmuştur. Bu leğen ve tasların delik olduğu sonradan farkına varılmış ve deliklerin lehimlenmesi münasebetile verilen ziyafette sayın Millî Eğitim Bakanı, pek yakında iki çorap tezgâhı daha kurulacağını müjdelemiştir.

— Sayın, dinleyiciler! Şimdi kayıp mektuplarını okumağa başlıyoruz. Dün sayın Gümrük ve Tekel Bakanımız, kendisine tâzimlerini bildirmeğe gelen, Celo başkanlığındaki Suriye hudut tüccarlarından bir heyeti, Lostromo Alinin başkanlığındaki yabancı limanlara giden gemilerimizdeki tayfalardan mürekkep bir heyeti kabul etmişlerdir.. Heyetleri yemeğe alakoyan sayın Gümrük ve Tekel Bakanı üyelere, pek yakında, Kadıköyün, Erenköyün, Vaniköyün ve Arnavutköyün de vilâyet yapılacağını müjdelemiştir.

— Sayın dinleyiciler! Şimdi saz eserleri programımıza başlıyoruz. Çemişgezekte yapılan kiremit fabrikasının damının aktarılması münasebetiyle, fabrika müdürü, Ziraat Bakanına bir bağlılık telgrafı çekmiştir.

— Sayın dinleyiciler! Şimdi çocuk saatini açıyoruz.

Dün bir tuz, iki buz ve üç muz fabrikasının temelatma törenleri yapılmış ve bu törende konuşan pek sayın Sağlık Bakanımız, Cumhuriyetin ilânı ile ayrılan din ve dünya işlerinin, görülen lüzum üzerine bir kere daha ayrılması icap ettiğini söylemiş ve «Üniversitede din derslerinin mecburî olacağını» da eklemiştir.

— Sayın dinleyiciler! Şimdi radyo tiyatrosu saatında bir radyofonik temsil dinliyeceksiniz.

Bayındırlık Bakanımız, bu sabah her sabahki gibi yine sakal traşı olmuştur. Bu münasebetle, evinden çıkarken «Her zamankinden daha kuvvetliyiz. Aslan gibiyim!» demiştir.

— Sayın dinleyiciler! Şimdi haberler bültenimizi okuyoruz: 1946 da saniyede yarım metre hızla esen rüzgârlar ,takip edilen iktisadî politikanın verimli neticesi olarak, saniyede 3 metrelik bir hızla esmeğe başlamıştır.

Üç fabrikanın temelatma töreni daha yapılmıştır. Fabrikaların ne istihsal edeceği hakkında henüz bir karar alınmamıştır.

— Sayın dinleyiciler! Şimdi batı müziği yayımımıza başlıyoruz.

Karacabey harasındaki damızlık koçlar, 1946 daki çalışmalarının iki misli bir randıman vermek tedirler. Bunun sebebi, demokratik hak ve hürriyetler sonunda çayırların daha iştah açıcı hale getirilmesidir..

— Sayın dinleyiciler! Şimdi kambiyo ve Borsa haberlerini veriyoruz.

Aşkale Demokrat Parti teşkilâtından 36 kişinin partiden istifa ettiklerine dair bazı gazetelerde çıkan haberler asılsızdır. Bu 36 Demokrat Partiden istifa etmemişler, ancak istifa edecekleri daha evvel haber alınarak, istifalarına meydan bırakılmadan, haysiyet divanı kararile partiden ihraç edilmişler

— Sayın dinleyiciler! Yarınki hava raporunu veriyoruz:

Sayın Başbakanımız Adnan Menderes artık uyuyacağı için, burada programımıza son veriyoruz. Hepinize Allah rahatlık versin.



Strip-tis
BASRİ

BASRİ beyi sabah uykusundan mahalle bakkalı uyandırdı. Bir pazar günü bile rahat yoktu.

— Kaçacağım, alıp başımı kaçacağım! diye bağırdı. Karısı:

— Kaçarsan kaç!.. Ben senden evvel kaçacağım, dedi, sen şimdi, bakkala ne cevap vereceğiz? Onu söyle!

İki aydır şu altmış iki lira otuz dört kuruşu denk getirip verememişti.

— Herifin hakkı var.

— Var tabii...

— Evet yok de.

— Olmaz, diyemem. Edepsizlik eder.

— Annene söyle, o söylesin.

— İhtiyar kadın bu yaştan sonra, yalan mı söylesin?

Basri bey ezile büzüle kapıya gitti :

— Tanaş efendi, kusura bakma. Vallâhi ne desen haklısın birader. İki ucunu bir araya getiremedik işte...

— Ama Basri bey, ay başı dedin, kaç ay başı geçti.

— Doğru.

— Bu altmış iki liranın iki lirası bile bana kalmaz.

— Haklısın.

— Her pazar, her pazar. Bıktım artık.

— Söz Tanaş efendi, söz mösyö Tanaş. Bu hafta... İnşallah bu hafta...

— Kaçıncı söz bu Basri bey?

— Son söz.

Tanaş, hiddetle gitti. Basri bey söylene söylene içeri girdi.

— Hay Allah belâsını versin bu hayatın...

Kaynanası:

— Belâ okuma sabah sabah, dedi.

Kuzu gibi adamdı. Yirmi iki senelik evliydi. Allah çocuk vermemişti.

Kapı çalındı. Karısı:

— Ev sahibi, dedi.

— Hay Allah...

Ezildi, büzüldü. Ev sahibini atlatana kadar kan ter içinde kaldı.

— Kaçacağım, vallâhi billâhi kaçacağım. Beni bilmeyen bir memlekete giderim. Kimse tanımaz. Dilenirim be! Dilenirim... Var mı ötesi?.. Ne o, adımız Basri bey... Hay Allah... hanım! Bir kahve pişir!

— Kahve var mı ayol? Ne kahve var, ne şeker...

— Hay Allah... Ben bu hayatın...

Kaynanası:

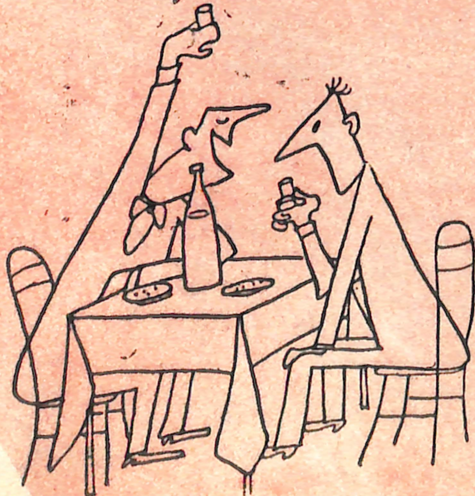
— Sus!.. Sus! Allahın gücüne gider, diye seslendi içerden.

— Giderse gitsin... Gitsin artık... Tövbe estağfurullah... Varsın gücüne gitsin!.. Tövbe, tövbeler tövbesi...

Karısı:

— Sucu gelecek, dedi, ne yapacağız?

— Ne yaparsanız yapın... Siz beni çıldırtacak mısınız? Sucusu, bakkalı, ev sahibi, hepiniz elbirliği etmişsiniz, delirteceksiniz beni be!..



Kapı çalındı:

— Sucu mu geldi?

— Değil. Kömürcü, çırağını yollamış.

— Söyle. Yok de. Basri bey yok de... Öldü de, öldü... Basri bey öldü, sizlere ömür. Tövbe estağfurullah... Ben böyle hayatın...

Bekçi tahsildarı, arkadan da kasap gelince artık dayanamadı. Pantalonunu ayağına geçirdi, ceketini giydi.

— Hanım, cebimde iki buçuk lira vardı.

— Ben aldım.

— Canım, sormadan ne alırsın?

— Aaa... Üstüme iyilik sağlık. Ne yapacaktım? Aç mı duralım?

— Hay Allah... Hay Allah!.. Ben bu hayatın... Ben böyle hayatın... Tövbe estağfurullah...

Kendini sokağa attı. Cebinde on parası yoktu.

— Ne yapsam? Ne yapsam? diye söylendi. Hamdi aklına geldi. Senelerdir onu görmemişti. Zengin olduğunu duymuştu. Bunca yıllık arkadaşı. Giderdi ona. Hali keyfiyet böyle, böyle, böyle derdi. Borç isterdi. Bir elli lira da vermez miydi yani?..

— Ben istiyeyim de... Yüzümü kızdırırım. İstiyenin bir yüzü kara, vermeyenin iki...

Ne tramvay, ne otobüs parası vardı. O kadar yolu yayan yürüdü.

— Bir de evde yoksa... Tüh... Ben bu hayatın... Tövbe, tövbe... Nerede ise akşam olacaktı.

— İster misin evden taşınmış olsun? Hay Allah... Böyle hayatın ben ...

Karanlık basarken Hamdinin evine vardı....

— Vay Basriciğim... Vay hayatım! Vay canım!.. Nerelerdesin... Nereden çıktın?

Hamdi, ne de olsa eski arkadaş. İyi karşılamıştı onu. Evin balkonuna masasını kurmuş, hafif hafif demleniyor.

Yorgunluktan Basri beyin bacaklarına kara su inmişti. Açlıktan da nefesi çıkmıyordu.

— İyi ki geldin. Bu zıkkım da yalnız içilmiyor. Şerefine!..

Sofrada meze diye, yemek diye de bir şey yoktu. Yalnız rakı ile leblebi... Basri beyin boş midesini rakı yaktı, kavurdu.

— Eee... Nasılsın Basriciğim?

Basri bey utana utana sordu:

— Yahu Hamdi, senin hanım ne oldu, Allah aşkına? Demin başka bir kadın gördüm.

Hamdi elini havada salladı:

— Ohooo!.. Ona yol vereli hanidir. Ondan sonra dört karı değiştirdim. İlâhi Basri. Ben tek karıyla ömrümü geçirecek kadar avanak mıyım? Sen beni o kadar sersem mi sandın? Eşek miyim ben? Baksana bana sen, ben öyle tek karı ile avunacak öküzlerden miyim? İçelim!..

Basri beyin başı dönmeğe, midesi bulanmağa başladı. Rakı içmezdi. Bir kere kendi düğününde, bir iki kere de ziyafetlerde hatır için bir kadehcik içmişti. Ama şimdi, belki açlığını bastırır diye, Hamdi kadehleri uzattıkça, dikiyor, gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu.

Saat onbire kadar içtiler. Basri beyin midesi nerede ise alabura olacaktı. Kendini zor tutuyordu. Acaba nasıl istesin? Ne desin? Borç istemek de ne zor şey!.. Şimdi bütün cesareti kırılmıştı. Az istese, sefaletini anlar, çok istese... Ya vermezse?

— Tüh... Ben bu hayatın... Ben böyle hayatın içine... Tövbe, tövbe...

Hamdi:

— Ne oldu? diye sordu.

Basri bey kendini toparladı.

— Hiç... Hiç bir şey...

Elli liradan vazgeçti. Bari bir iki buçuk verse... Gece yarısı eve kadar nasıl yayan giderdi?

— Kaçacağım be!.. Alıp başımı kaçacağım!.. Hay Allah... Tövbe tövbe... Ben bu hayatın...

— Ne diyorsun be Basri? Haydi içelim.

Paradan vazgeçti. Bari bir yemek çıkarsalar.

Hamdi:

— Haydi gidelim, dedi, şimdi benim araba baya atlarız, bir pavyona gideriz. Kırk yılda bir yüzünü gördüm. Seni bırakmam bu gece. Bir dansöz gelmiş, duydun mu? Soyunup çırılçıplak dans ediyormuş. Haydi, kadehini yuvarla...

İki şişeyi bitirmişlerdi. Sallana sallana arabaya bindiler:

— Kadın oynaya oynaya soyunuyormuş. Çırılçıplak... Anadan doğma... Striptiz mi ne diyorlar?

Acaba söylese mi? Nasıl desin? Bu kadar zaman aramadın da, elli lira istemeye mi geldin? demez mi?

— Hay Allah... Böyle hayatın...

Pavyon tıka basa doluydu. Zorla bir masa buldular.

— Aç bir şişe garson!.. Meze istemez, fındık, fıstık getir, tuzlu leblebi...

Şişe açıldı:

— Dayan Basriciğim... Şerefine!..

Elli lira... Verse, hemen kalkar giderdi.

— Şerefe!.. Haydi Basri!..

Orkestra çalıyordu. Lâmbalar söndü. Projektörler pisti aydınlattı. Kadın çıktı ortaya, oynuyordu. Robunu çıkardı. Oynuyordu. Kombinezonunu çıkardı. Vay anasını! Basri bey yorgunluğunu unutmuştu, açlığını unutmuştu, borç istemeyi unutmuştu.

Kadın oynuyordu. İskarpinini çıkardı. Bileziklerini, küpelerini çıkardı.

Hamdi:

— İçelim! demeden, kadehe yapışıp başına dikti.

Kadın oynuyordu. Jartiyelerini çıkardı.



Çoraplarını çıkardı. Bir sütyen, bir de kilot..

— Şerefine!..

— Şerefine Hamdiciğim! Şerefine be Hamdi!..

Kadın oynuyordu. Soyunduğu çamaşırlarını masalara atıyordu. Sütyeni... evet, çözdü, çıkardı, fırlattı. Sarı renkli sütyen havada bir daire çizdi ve Basri beyin iki eli arasına bir kanarya gibi kondu.

— Haydi be Hamdi!.. Allah!.. Şerefine!

Kadın oynuyordu. Ve... Aman yarabbi!.. Ve... kilotunu...

Besri bey, avucu arasındaki sütyeni sıktı:

Ve ne varsa çıkardı. Seyirciler coşmuştu. Alkış, ıslık, bağırma, çatal, bardak sesleri. Kadın oynuyordu. Basri bey de oynatıyordu.

Bukadarla bitmedi. O... o anadan doğma güzel, geldi, geldi... geldi ve Basri beyin ışıl ışıl yanan çıplak kafasından öptü. Yer yerinden oynuyordu. Lâmbalar söndü, tekrar yanınca artist ortada yoktu.

İki arkadaş birbirlerine dayanarak çıktılar. Basri bey, arabadan nasıl indiğini, nerede indiğini hatırlamıyordu. Gün doğarken düşe kalka eve geldi. Karısı uyuyordu. Kaynanası horluyordu. Basri bey:

— Kalkın ulan! Kalkın!.. Diye bir nâra attı.

— Kalk diyorum!

O melek gibi, yumuşak, nazik adama ne olmuştu? Karısı yataktan fırladı:

— Soyun!.. Soyun ulan!.. Kocakarı sen de soyun!.. Soyunun!.. Yoksa şimdi...

Korkudan tirtir titreyen iki kadın soyunuyorlardı. Basri bey de soyunuyordu. Bütün elbiselerini çıkardı. Uzun kollu pembe yün fanilâsını da çıkardı. En sonra, uzun paçalı, paçadan bağlı, yamalı donunu da çıkardı.

— Siz de çıkarın!.. Çıkarın ulan!,..

Kaynanasının pörsük memeleri sarkıyordu:

— Yürüyün sokağa!.. Yürüyün... Yürü diyorum, yoksa yakarım... Yoksa boğarım sizi...



— Amerikan Koleji Üniversite olamazmış!..
— E, bari Üniversitemiz Üniversite olsa!..

Anadan doğma çırılçıplak üç sıska vücut, sokağa fırladı.

— Oynayın!..

Basri bey, ellerini çırparak, parmaklarını şaklatarak göbek atmağa başladı.

O gün bugün Basri bey, hâlâ çırılçıplak göbek atmaktadır. Şimdi ona akıl hastahanesinde «Striptiz Basri» diyorlar.

FALAN

İstediği

Hilton otelinden çıkıyordu. Şoför, arabayı getirdi. Lâkin içeri girince, kanapede ipek gibi bir kadın saçı buldu:

— Bu saç kimin? diye sordu. Şoför kekelemeğe başladı:

— Vallahi efendim, affedersiniz... yani...

— Dur canım, diye şoförün sözünü kesti. Özür dileyesin diye değil, takdim edesin diye sordum... (Bu fıkranın kimin başından geçtiğini siz keşfedin).

GEL BAK

Hakkı, karısına seslendi:

— Dinle bak, komşu Perihan yine kocasını dövüyor...

— Biliyorum...

— Nereden biliyorsun?

— Kocası, Sophia Loren imzasiyle yazdığım mektubu bugün almış olacaktı da, ondan...



GÜNÜN ADAMI (!)

(Tonguç Yaşar)

Öküz

Yeni hekim olmuştu. Bir sabah kendini biraz rahatsız hissetti. Beylik ilâçlardan nefret eder, bunlar insanın hastalığını sürüncemede bırakır derdi. Şöyle bir hamlede iyi edecek bir reçete düzdü. Eczahaneye götürdü. Eczacı onu tanımıyordu. Reçeteyi okuyunca bir ıslık çaldı:

— Amma doktormuş yazan ha... Öküzü bile lâhzada diriltir bu ilâç...

NEZARET

Genç kız işine yarım saat geç gelmişti. Patronu çağırttı:

— Neye geç kaldınız? diye çıkıştı.

— Affedersiniz efendim. Adamın biri peşime takıldı da...

— Allah Allah, diye şaştı patron, ne diye geç kalmanıza sebep mi bu?

— Ne yapayım efendim, çok yavaş yürüyordu...



Maruf Kamyon Faresi ve Kaçakçılar Kralı

ŞEHABAETTİNİN BASIN TOPLANTISI

— Hoşgeldiniz beyler, dedi, ümit ederim ki, buraya gelirken sizi kimse görmemiştir.

Biz on dört gazeteci idik. Memleketimizin maruf kamyon faresi ve dünya cezaevinden kaçma rekortmenine:

— Hiç merak etmeyiniz, gizli yollardan geldik, diye güven verdik.

— Bu basın toplantımızı Hiltonda, Divan otelinde, Park otelde vermeği çok isterdim. Fakat aynasızlar peşimi bırakmıyorlar. Ama pek yakında, ben de hurda demir kralları, pamuk kralları, tütün kralları gibi, size bu büyük otellerden birinde ziyafet vermeği vaadediyorum.

— Sağlık olsun, maksat sizinle görüşmek, memleketimizin iktisadi durumu üzerinde düşüncelerinizi öğrenmek, dedik.

Sarayında gazetecileri kabul etmiş gerçekten bir kral haşmeti ve asaleti ile hepimizin ayrı ayrı ellerini sıktı.

— Buyurun, arabalarımın çamurluklarına oturabilirsiniz, dedi.

Basın toplantısını, Maslak yolu üzerinde, Ayazağa ormanı içinde bir meydanda yapıyordu. Meydan, kamyon faresinin çaldığı arabalarla dolu idi. Her birimiz bir arabanın çamurluğuna, basamağına oturduk. Bir gazeteci arkadaş:

— Yakında büyük bir otelde ziyafet vereceğinizi vadettiniz. Bu vaadınıza güvenebilir miyiz? diye sordu.

Kral hazretleri, ön dişlerinin arasından yere bir tükrük fırlattıktan sonra:

— Abi, ben parti kurucusu değilim. Vaadettim mi, yaparım, dedi.

— Neye güvenerek böyle vaadde bulunuyorsunuz!

İki elini pantalonunun ön cebine sokarak volta vurmağa başladı.

— Yakında büyük işler yapacağım, dedi, çok büyük. İşte o zaman, öbür krallar zeytinyağ kralları, kuru yemiş kralları nasıl otellerde rahat yaşıyorlarsa ben de kanunun himayesinde yaşamağa başlıyacağım. Belki de kendim bir otel yaptırırım. Bundan sonraki basın toplantısını orada yaparım.

Adamlarından birine:

— Ulan Gecekuşu İsmail, diye bağırdı, beylere çifte kâğıtlı sarsana... Bize döndü:

— Kusura bakmayın beyler, dedi, burada kokteyl, votka yok. İsteyen rakı içsin, isteyen nefes alsın. Katıksız, gayet temiz nefes var.

Bir basın dâvasından daha o gün beraet etmiş bir gazeteci:

— Aman nefes alalım, dedi.

Bu arkadaşa nefesin esrar olduğunu anlattılar. Zaten memlekette Vali Gökay esrarı gibi bir çok esrar içinde bunaldığımızdan esrar çekmekten vazgeçtik.

Polis raporlarına göre, şimdiye kadar yüz elliden fazla, ceza evinden, polis ve jandarma elinden kaçmış olan krala:

— Kaç defa kaçtınız? diye sordu.

Elini havada sallıyarak bir ıslık öttürdü.

— Akılda mı kalır? dedi.

— Nasıl kaçıyorsunuz?

— Kaçmıyorum ki... Elimi kolumu sallaya sallaya gidiyorum. Meselâ bir polis, ellerim kelepçeli beni Sultanahmet cezaevine götürüyor, değil mi? Yolda hemen polisle konuşmağa başlarım. «Birader ne olacak bu halimiz?» derim, «elimize üç yüz lira maaş geçiyor, üç çocuk, bir karım, kaynanam,, bir de ben, altı nüfus... Zeytinin kilosu altı liraya çıktı, tanesi yirmi kuruşa geliyor. Ispanak iki lira. Ev sahibine üç aylık kirayı ve remedik. İcraya vermiş. Çoluk çocuk sokağa atacaklar. Büyük oğlanın ayağında pabuç kalmamış, bu sabah mektebe göndermedik.» Ben böyle anlatırken, yanımdaki polisin gözleri dalar gider. Bazısı dayanıklı olur, biraz daha konuşurum o zaman. Beni, arkadaşı zanneder. O da başlar «haklısın vallahi, der, geçinmenin imkânı yok. Benim de iki çocuğum var. Allah cümleninkini bağışlasın...»

Artık gideceği yolu da, yeri de şaşırmıştır. Sultanahmet cezaevine gidecek iken, tam tersine yolan gideriz, Beyoğluna çıkarız. Bu sefer o bana sorar: «Biz nereye gidecektik?«» «Taksime» derim. Kalabalıkta giderken, ben yine kiradan, pahalılıktan, hastalıktan, yokluktan bahsederim. Bu sefer o başlar. Ben alır başımı yürürüm. O beni diye, yanından geçen birine anlatmağa devam eder: «Doğru. Geçen gün kahve aldım, hep nohut. Zeytinyağı diye su satıyorlar. Aradığın şeyi bulamazsın. Bulsan alamazsın. Alsan, bozuktur, yiyemezsin...»

Yanıbaşında lâf anlattığı, yoldan geçen adam, ondan dertli olduğu için o da başlar anlatmağa. O anlatır, öbürü anlatır. Derken adamın işi varsa, yürür gider, bu sefer polis yanından geçen bir başkasına anlatmağa başlar. O ona, o ona anlatır.

Sonra birdenbire polisin aklı başına gelir: «Yahu ,biz cezaevine gidecek değil miydik?» der, koluna yapışır!

Hepimiz, kralı merakla dinliyorduk. Lâf buraya gelince sorduk:

— Peki, o adam itiraz etmez mi? Ben değilim, demez mi?

Kral güldü:

— Amma yaptınız, dedi, siz buraya Paristen mi, Londradan mı geldiniz? Polis kime «Haydi yürü!» dese ses çıkarır? Bazısı aman kapağı cezaevine atayım da, şu hayat pahalılığından, radyo nutuklarından, çoluk çocuk derdinden kurtulayım diye polise teşekkür bile eder.

— Ya hali vakti yerinde olanlar?

— Onlar da sesini çıkarmaz. Nasıl olsa farkına varmadan bir suç işlemiştir. Ya «Nedir bu hayat pahalılığı?» ya «Hürriyet yok mu?» demiştir. «Bu nasıl demokrasi?» demiştir. «Artık yeter!» demiştir. Yani mutlaka bir suç işlemiştir!

Gazeteci arkadaşlardan biri:

— Çok zeki bir insansınız, neden böyle tehlikeli işler yapıyorsunuz? diye sordu. Kral:

— Haklısınız, dedi, bundan sonra namuslu işler yapacağım. Az evvel size, Hiltonda ziyafet vereceğimi söylediğim zaman bunları düşünmüştüm. Otomobil çalmak kolay değil. Hem zor, hem de kazancı az. Bundan sonra daha kazançlı işler peşinde koşacağım.

— Meselâ?..

— Meselâ kahve ticareti yapacağım. Kahve diye nohut kavurup satacağım. Sonra elime ne geçerse karıştırıp yağ diye piyasaya süreceğim. Başka memleketlerden işimi uydurup çürük lâstik, bozuk kamyon getireceğim. Çok yakında namusumla milyoner olacağım. Bu işlere hiç kimse karışmaz. hem de çok kazançlı...

Bu sırada kralın adamlarından biri, bir ıslık öttürüp, sinyal verdi.

— Ne var? diye sorduk.

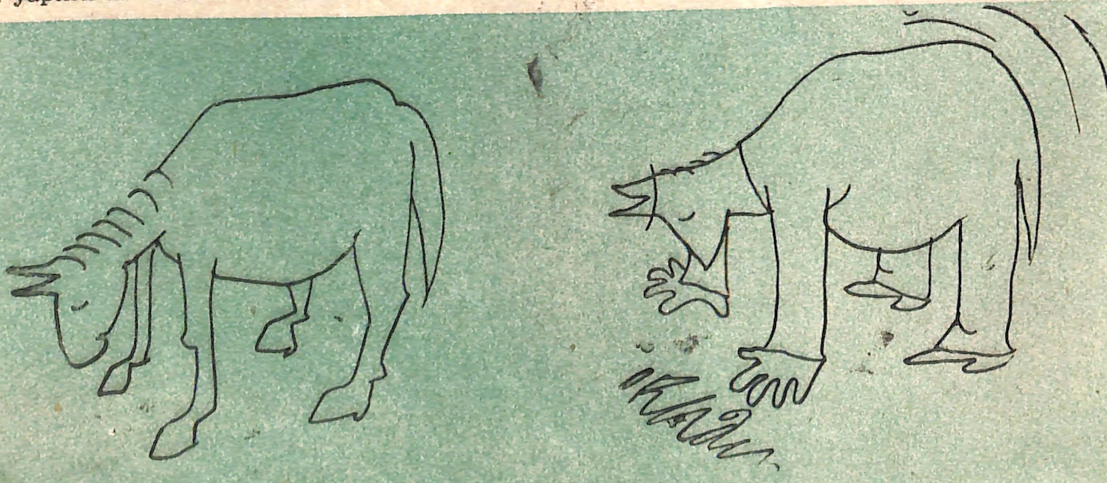
— Aynasızlar geliyor, dedi.

Hepimiz telâşla bir yerlere kaçışırken kral, istifini bozmadı:

— Bütün cümle polis milleti gelse, aldırmam, dedi, onlara ev kirasından, zeytinden, ıspanaktan bir nutuk çekerim. Hepsini uyuturum.

Ben ne olur ne olmaz diye oradan uzaklaştım. Korkum polislerden değildi. Otel faresi nutka başlarsa, hem de bir daha uyanmamak üzere orada uyuyup kalabilirdim.

Röportajcı



HAYVANLAR VE İNSANLAR!..

(Orhan Enez)



Sokaktaki Güzel

— Hanımefendi... Bir dakikanızı rica edebilir miyim?

Şık kadın, omuzunun üstünden sırnaşan herife yüz vermeden yürüdü.

— Yalnız bir dakika... daha ne söyliyeceğimi bilmeden, iktidar partisi gibi suratınızı asmayın... rica ederim.

Kadın adımlarını sıklaştırdı.

— Yani neden kaşlarınızı çatıyorsunuz, bilmem ki... Sizden tavsiye kartı istemeğe gelmedim ki...

— ......!

— Belki sizin iyiliğinize dair bir şey söyliyeceğim. Ne olur, beni bir dakika, bir dakikacık dinleseniz...

— ......!

— Dünya mı yıkılır? O kadar güzelsiniz ki... Aman Allahım...

— ......!

— Bilseniz, refakatinize nail olabilmek için neler neler feda ederim... Ah.. Yarabbim!

— ......!

— Hanımefendi, memlekette söz hürriyeti var. Herkes istediği gibi konuşur. Anladınız mı?

Kadın büsbütün hızlandı.

— Hakikatlerden kaçmayınız.. Sizi ömrümün sonuna kadar takip edeceğim.

— ......!

— Size bir şey söyliyeyim mi? Söyleme deseniz de söyliyeceğim. Dost acı söyler. Size böyle somurtmak hiç yakışmıyor. Gülün!.. Gülün de güller açılsın!

— ......!

— Ah, ne kadar da zalimsiniz. Görüyorsunuz, zalimliğiniz karşısında neler çekiyorum? Biraz insaf edin!.. Merhamet edin...

— ......!

— Hayatımda bu kadar taş yürekli bir kadın görmedim. Ben sizi daha ilk gördüğüm andanberi...

— ......!

— Bir şimşek hızı ile gözelliğiniz beni çarptı. Ne olur, bir kere yüzüme bakın... Belki yüzüme bakarsanız fikrinizi değiştirirsiniz.

Kadın kıpkırmızı olmuştu.

— Bütün hayatımca aradığım kadına işte bugün rastladım. Yarabbim!.. Şimdi o da benden kaçıyor.

— ......!

— Uğrunuza kendimi öldürmemi mi istiyorsunuz? Ben size ne yaptım? Allahım...

Kadın yan sokaklardan birine saptı. Bir an evvel evine girmek için acele ettiği belliydi.

— Yaşayamam... Artık yaşayamam. Bir dakikanızı bana verseydiniz, zavallı bir genci, bedbaht bir delikanlıyı bahtiyar edecektiniz. Fukaralara acıyınız hanımefendi.

— ......!

— Hiç hayırsever değilmişsiniz. Fazla değil ki... Yalnız bir dakikanızı bana ayırınız. Elim gayet çabuktur. Bir dakikada neler yaptığıma siz de şaşacaksınız.

— ......!

— Hiç olmazsa biraz gülümseyin canım. Ah meleğim... Meğer bütün ömrümü beyhude geçirmişim.

— ......!

— Dünyayı bana haram ediyorsunuz. Ah, sizi nereden gördüm... Gözleriniz... Gözleriniz yok mu? var tabiî... Anladım, siz mutlaka dilinizi yuttunuz.

— ......!

— Bukadar yalvarmağa, taş olsa insafa gelirdi.

Kadın, bir apartıman kapısında durdu.

— Vallâhi, billâhi, namussuzum, kendimi öldüreceğim. Sonra vicdan azabı çekeceksiniz.

Kadın merdivenleri çıktı. Başını arkaya çevirip, peşine takılan erkeğe gülümsedi:

— Gençliğinize yazık değil mi? Dedi, ne diye tatlı canınıza kıyacaksınız? Buyrun. Ben bu evde çalışıyorum... Haydi... Gelsenize canım...

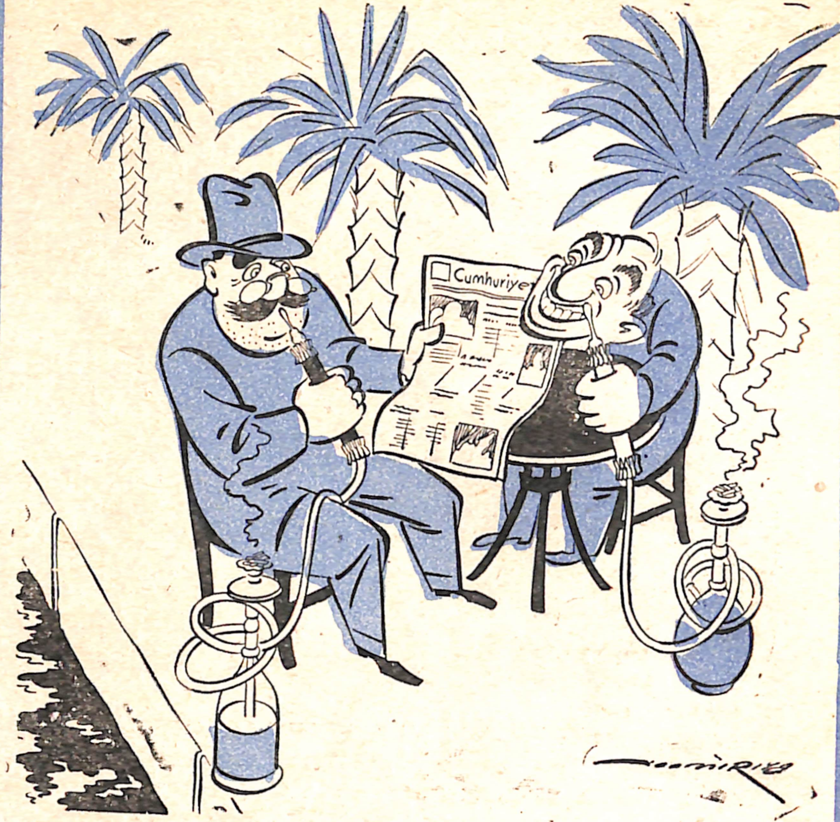
Sırnaşık adam donakalmıştı. Birden geri döndü ve merdivenleri ikişer ikişer atlıyarak kendini sokağa dar attı.

Güzel kadının manikürlü parmağı kapının zilinde kalmıştı. Bir an durdu, düşündü ve gözlerindeki neşeli ışık sönmüş, o da, isteksiz adımlarla tekrar caddeye çıktı!

B. E. N.



İZMİR VALİSİ KONAĞINA 150 BİN LİRAYA BANYO DAİRESİ YAPTIRILDI.. (Gazeteler)



— Okudun mu?.. Vali konağına 150 bin liraya banyo dairesi yaptırıyormuş...

— Maşallah, kalkınma faaliyetmiz devam ediyor demek!..

Biricik milyarderimiz :



Maliye Vekili :

NEDİM ÖKMEN..

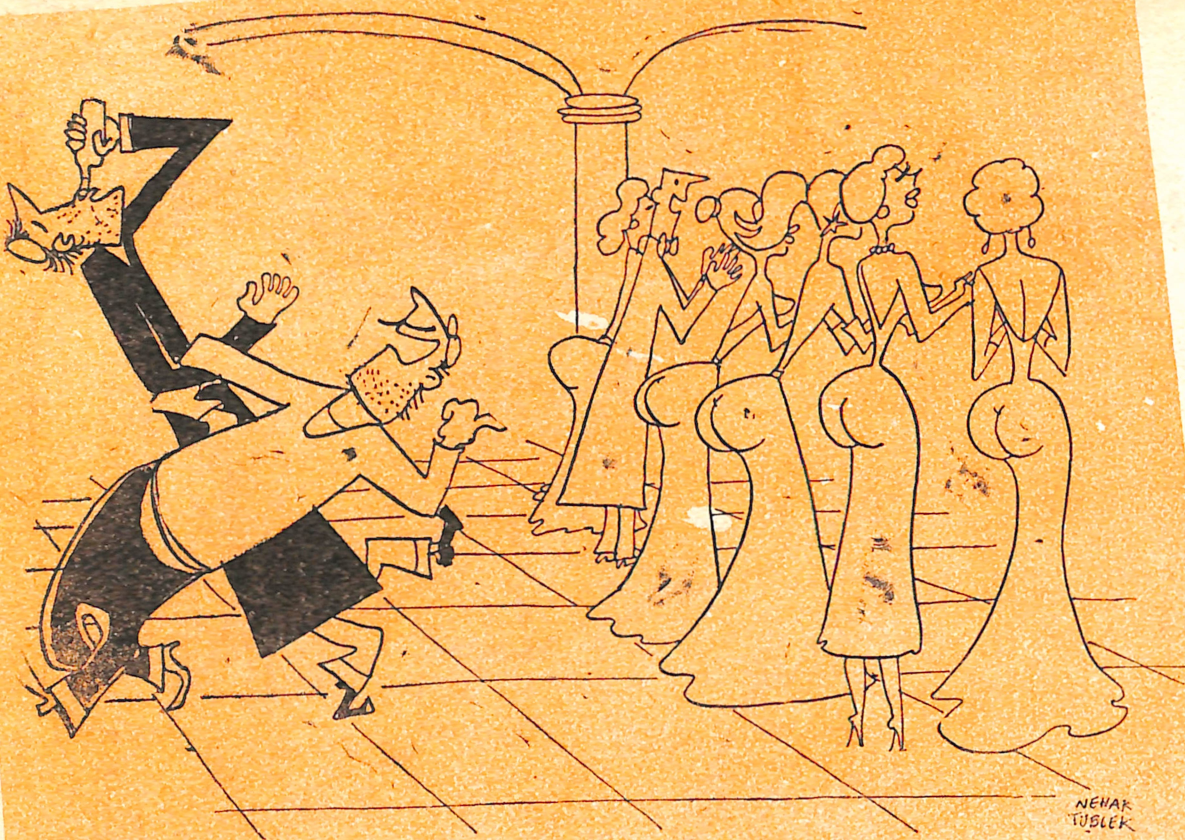
○

ÜÇ ARKADAŞ

Biri Rum, biri Ermeni, biri de Yahudi olmak üzere üç arkadaş bir gece eğlenmeye karar vermişler.

Fakat paraların kimden çıkacağını bir türlü kararlaştıramıyorlardı. Bir çok münakaşalardan sonra Yahudi meseleyi halletti:

— Bunun kolayi var be kuzum! İşte şu on kuruş! Şimdi bunu havaya atariz. Eğer on kuruş yazili tarafı yelirse paraları sen verirsin... Eğer tura tarafı gelirse (diğer arkadaşını göstererek) paralari sen verirsin. Eğer para sirtüstü düşmez, ayakta kalirsa paralari ben veririm! Nasil?!



— Ulan galiba Fıstık gecesine geldik!..

(Nehar Tüblek)

GEÇEN AY İÇİNDE NELER OLDU?

Geçen ay içinde tarihe geçecek değerde bazı hâdiseler olmuştur. Bundan sonra, tarih meraklısı okurlarımıza, her ay tarihî değer taşıyan bu çeşit olayları bildireceğiz.

★ Mevlânekapıda, dar çıkmazda oturan Kerâmi adında, memleketimizin medarı iftiharı dargelirli bir vatandaş, tarihte ilk defa, ev kirasını ayın birinde vermeğe muvaffak oldu ve bu hareketinden şüphe edilerek hakkında tahkikata başlandı.

★ Adının açıklanmasını istemeyen bir vatandaş geçen ay içinde iki yüz gram zeytin aldı.

★ Gece saat 9 sularında Belma adında 28 yaşında bir kadın, Taksimden Galatasaraya kadar, İstiklâl caddesinden tek başına geçti.

★ Bizim Tekkollu Ahmet bey Mahmutpaşadan bir çift çorap aldı.

★ Atlı sebzeci Şaban, bugün ıspanağı 195 kuruşa indirdi.

★ Emekli İhsan bey, dün akşam çocuklarını manava götürüp meyveleri seyrettirdi!

★ Mehmedi öğretmeni derse kaldırdı. Mehmet dersini bildi.

★ Program bitti. Ali radyoyu kapattı.

Zavallı Nana

ANSÖZ Nana Parise gitmiş. Orada «Ayşe Nana» adında bir gece kulübü açmış. Bizim gazeteler, Nana'nın dans ederken çekilmiş, yarı çıplak resimlerini bastılar. Ve hep bir ağızdan kıyameti kopardılar. Vay efendim, çıplak vücudünü hem de yabancılara göstererek memleketimizin şerefini iki paralık ediyormuş. Bir de üstelik müslüman olmuş. Nasıl olurmuş?.. Neye müsaade ediliyormuş buna? Memleketimizin itibarı sarsılıyormuş. Hani neredeyse Nana'yı millî menfaatlere aykırı hareketten «göbek atmaktan» suçlandırıp Türk Ceza kanununun 161 ci maddesine göre cezalandırılmasını ve kelepçe takılarak Türkiye'ye geri getirilmesini istiyecekler. Hem bu gazeteler hangileri biliyor musunuz? Kendilerine daha çok basın hürriyeti istiyenler. Belki hakları vardır diye düşündüm, ama, yine o gazetelerin daha iki, üç ay evvelki koleksiyonlarını karıştırdım. Birinde dansöz Necla'nın hayatı, birinde de dansöz Muhterem Pırlantın hayatı tefrika, evet tefrika edilmiş ve Nana'dan çok daha çıplak resimleri basılmıştı. Bu iki dansöz de tıpkı Nana gibi, hatta ondan beter. Avrupa ve Amerika barlarında göbek atmışlardı. Onlar şerefimizi hiç te ik iparalık etmemişlerdi. Hattâ onlardan memleketimizin şerefini yükselten bir ilim adamı, bir san'at adamı gibi, bizi yabancılara tanıttığı için gururla bahsedilmişti.

Sonra efendim, La Şayu adında bir Fransız artisti, Ankarada, İstanbul'da çırılçıplak danslar etti. Hele Kolet... Hâlâ dans ediyor ve kimlerin seyredip, kimlerin alkışladığı da belli. Bu yüzden, hiç de Fransa'nın şerefi ne iki paralık azalıyor, ne iki paralık çoğalıyor.

Eğer mutlaka şerefimiz düşünülüyorsa, gazetelerimizin birinci sayfalarındaki çıplak kadının resimlerine bakmak yeter.

KAÇ GÜN?

Perihan, saatçiye girdi:

— Vitrinde bir ilân gördüm. Sizin duvar saatleriniz kurulmadan on beş gün işlermiş!

— Evet...

— Peki, ya kurulursa kaç gün işler?

SOYUNUN...

Ayfer, yolda doktora rastladı. Hazır bulmuşken, sorayım dedi:

— Ah doktor, sırtım öyle ağrıyor ki.. diye başladı.

— Muayene mi olmak istiyorsunuz?

— Acaba neden ağrıyor, öğrenmek istedim de...

— Peki, soyunun öyleyse de, ayaküstü bakayım...

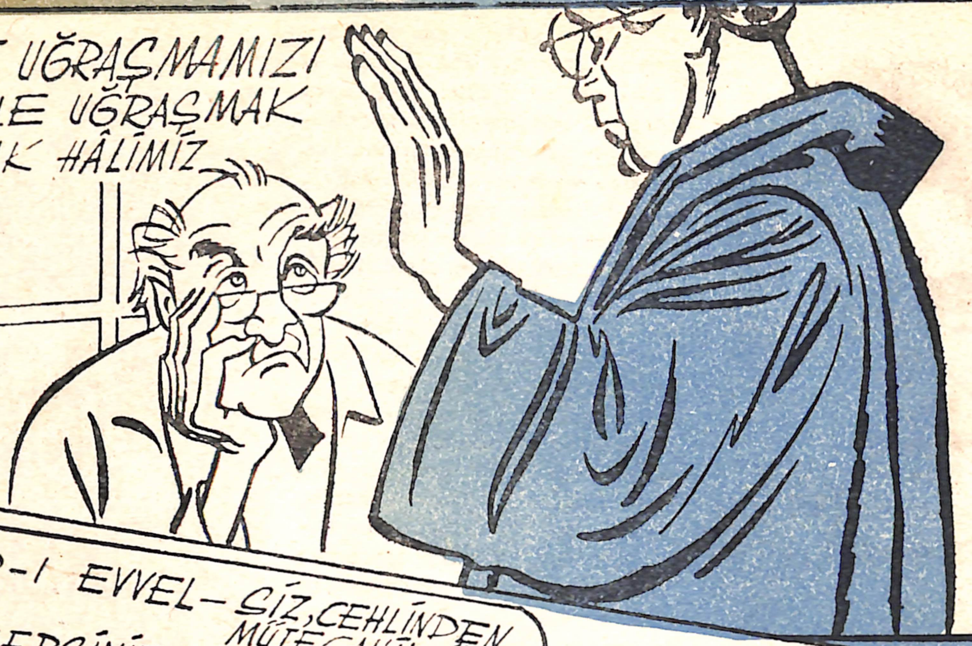


YAKIT DARLIĞI KARŞISINDA:



— Acaba çekisini kaça veriyorlar?..

(Yaşa Gazi)









İLMİ DİDİKODULAR

Kendi karikatürünüzü tanıdınız mı?





İKİ İSTANBULLU

İNSAN HALİ

Sarhoşun biri geceleyin evinin kapısını açmağa uğraşıyor, fakat bir türlü muvafak olamadı.

Oradan geçen bir komşu, adamın kapıyı anahtarla değil, bir pipo ile açmağa çalıştığını görünce:

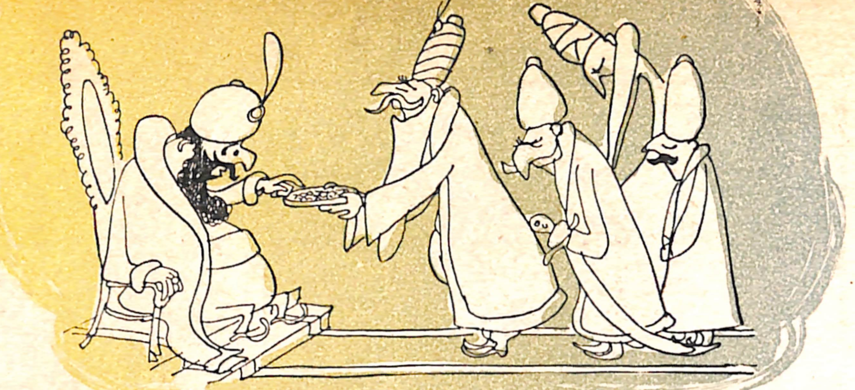
— Yahu, dedi, ne yapıyorsun?

— Kapıyı açıyorum...

— İyi ama elindeki anahtar değil, pipo...

O zaman sarhoş ağzından bir anahtar çıkardı:

— Hay Allah müstahakını versin... Demek demindenberi pipo niyetine sokak kapısının anahtarını içiyormuşum.





BİR varmış bir yokmuş. Memleketin birinde çok zengin, zengin olduğu kadar da cimri bir karı koca varmış. Saray kadar geniş bir evde, kendileri gibi cimri bir uşaklarından başka kimseleri yokmuş. Uşak, su katılmamış halis bir uşak olduğu için, efendisi ve hanımı, ne buyurursa, onun doğru mu, yanlış mı olduğunu düşünmeden hemen yaparmış.

Günlerden bir gün, efendisi uşağına:

— Git pazardan bir tas bal al!

Demiş. Yüzde yüz halis, hilesiz uşak yerlere kadar eğilmiş:

— Başüstüne efendim. Hemen pazara koşmuş. Zengin efendisini kazandırmak için, fakir balcılara kazık atmanın yollarını aramış. Çekişe çekişe pazarlık etmiş. Sonunda o gün hiç satış yapamamış ihtiyar bir balcıdan, görülmemiş ucuzlukta bal alıp kocaman tası doldurmuş. İhtiyar balcı, o gün eline bir kaç kuruş geçirebilmek için, uşağa balı, sermayesinden daha ucuza vermek zorunda kalmış.

Uşak, su katılmamış, hilesiz uşak olduğundan, zengin efendisini kazandırıp, fakir balcıyı da kazıkladığından sevinç içinde yolda giderken, üstü başı yırtık, zavallı bir kadın:

— Elindeki tastan, ne olur bana bir tadımlık bal versene... Çocuğum hasta, hekimler bir kaşık bal yemezse öleceğini söylediler.

Diye yalvarmağa başlamış.

Hilesiz hurdasız uşak, zavallı fakir kadınla:

— Pırrt, pırt!..

Diye alay etmiş, dilini çıkarmış.

Hasta yavrusunun acısiyle yüreği yanan zavallı kadın şöyle demiş:

— Bütün efendiler, kendilerinden daha büyük efendilerinin uşaklarıdır. O tastaki baldan yiyen bütün uşaklar, dilerim, senin gibi pırtlasın...

Uşak, kahkahalarla gülerek, tekrar:

— Pırt, pırrt!.. diye kadınla alay etmiş.

Eve gelince uşak, efendilerinden önce tadına bakmak için tastan bir parmak bal alıp yemiş. Sonra sofrada bekleyen efendisi ile hanımının önüne bal tasını koymuş. Hanım sormuş:

— Pahalı almadın ya balı?

Katıksız uşak cevap vermiş:

— Hayır pırt... Pahalı pırt, almadım pırt... Çok pırt, ucuza pırt aldım pırt...

Efendisi, pırtlayan uşağına şaşmış:

— Ne oldu sana? demiş, neden böyle pırtlayıp duruyorsun?

Uşak da, demiş ki:

— Bu pırt, baldan pırt, aldıktan pırt, sonra pırt, böyle oldum pırt..

Hanım, tastaki baldan bir parmak almış, sonra:

— Nesi var pırt, bu balın pırt, pekâlâ pırt, bal pırt... demiş.

Efendi kızmış:

— Ne oluyor size, pırtlayıp duruyorsunuz? diye bağırmış. O da baldan bir parmak alınca:

— Bu balın pırt, nesi var pırt, pekâlâ bal pırt... demiş.

Efendi, hanım, uşak her kelimenin sonunda pırtlamadan konuşamaz olmuşlar.

— Haydi pırt, bunu pırt, belediye pırt, reisine pırt, götürelim pırt...

Balı aldıkları gibi belediye reisine gidip, pırtlaya pırtlaya başlarına geleni anlatmışlar. Belediye reisi:

— Allah Allah!.. diye şaşmış, o da baldan bir parmak almış:

— Bu balın pırt, nesi var pırt, pekâlâ pırt, bal işte pırt... demiş.

Sonra hep birden:

— Haydi pırt, bir kere de pırt, kadıya pırt, gidelim pırt, demişler.

Kadıya gidip başlarına geleni anlatmışlar. Kadı, lâhavle çekmiş, bir parmak da o ağzına alınca:

— Allah Allah pırt, bu nasıl pırt, iş pırt?.. Basbayağı pırt, bal işte pırt... Bu balı pırt, vali pırt, paşaya pırt, götürelim pırt... demiş.

Vali paşa, karşısında pırtlayıp duran bir sürü insan görünce şaşırmış. O da baldan bir parmak alıp denemiş.

— Pekâlâ pırt, güzel pırt, bal pırt...

İş gittikçe büyümüş. Şeyhülislâm, Kazasker, bütün vezirler hepsi baldan birer parmak ağızlarına alınca pırtlamaya başlamışlar. Sonunda sadrazama gidip başvurmuşlar;

— Şu balın pırt, esrarını pırt, çözünüz pırt...

Sadrazam da baldan bir lokma alıp o da pırtlayınca, efendilerin en büyüğü padişaha gitmiş:

— Aman pırt, padişahımız pırt, efendimiz pırt, şu baldan pırt lütfen pırt bir parmak pırt, alınız pırt.

Padişah büyük bir hayret içinde, insanları pırtlatan baldan bir parmak almış ve her kelimesinde o da pırtlamağa başlamış:

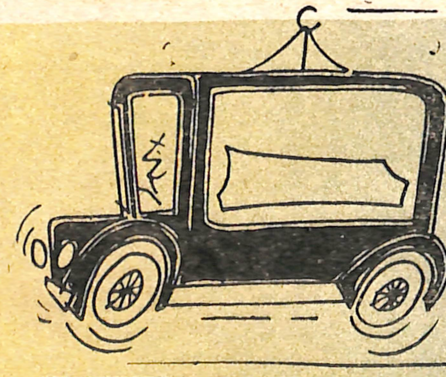
— Bu balın pırt, nesi var pırt, pekâlâ pırt, bal işte pırt...

Balın esrarını çözmek için tahkikata girişmişler. Sonunda gide gide işin ucu, hilesiz hurdasız, halis uşağa kadar gitmiş. Su katılmamış uşak, pırtlayarak başından geçenleri anlatınca, araya taraya beddua eden fakir kadını bulmuşlar. Padişahın huzuruna getirmişler. Padişah:

— Ey pırt, hatun pırt, bizi pırt,

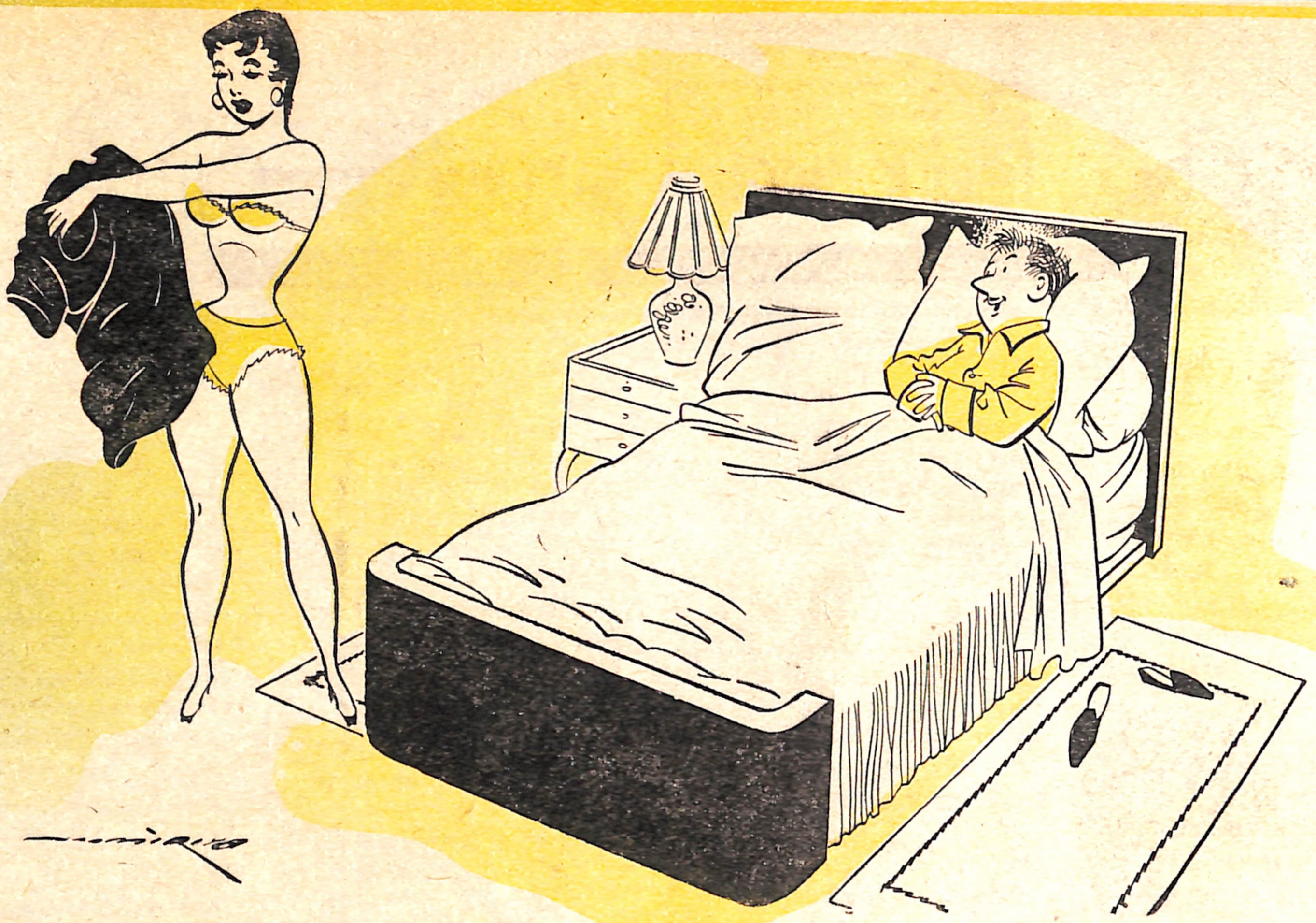






YAZISIZ!..

(Tonguç Yaşar)



— Gidiyor musun?..
— Evet şekerim, geç kalmayım, kocam merak eder!..

bu dertten pırt, kurtar pırt, sana pırt, emir pırt, ediyorum pırt!.. demiş.

Kadın da padişaha şöyle demiş:
— Kendini efendi sanan, ezilene efendilik, ezene uşaklık eden, balsızlara bal vermeyip, balı yalnız kendileri yiyen uşakların uşakları pırtlamadan lâf edemesinler.

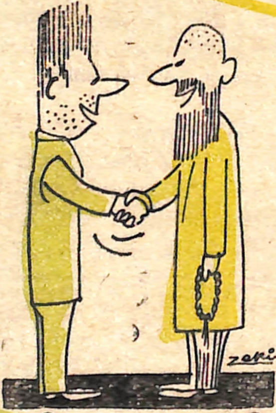
Bakmışlar ki, çocuğunu ölümden kurtarmak için hasta kadına bir parmak bal vermekten başka çare yok. Bunu iyice anlamışlar. Anlamışlar ama, acaba o bir tadımlık balı vermişler mi? Hayır. Şöyle demişler.

— Bal tutan pırt, parmağını pırt, yalar pırt... Öbürleri pırt, avucunu pırt, yalar pırt... Ağzımızın pırt, tadı pırt, bozulmaktansa pırt, böyle pırt, pırtlayalım pırt, daha iyi pırt...

O gün bugün insanla... bir kısmı pırtlar durur. İnanmazsanız nutukları dinleyin. Her kelime arasındaki öksürük, aksırık, tıksırık, eski zamandaki pırtlamanın bugünkü modern şeklidir. Aslında o nutuklar şöyledir:

— Vatandaşlar pırt, reyinizi pırt,, bize pırt, veriniz.
— Pırrrrt!..

Şehrâzât



YAZISIZ!.. (Zeki)

AKBAB'NIN AÇIKLAMASI

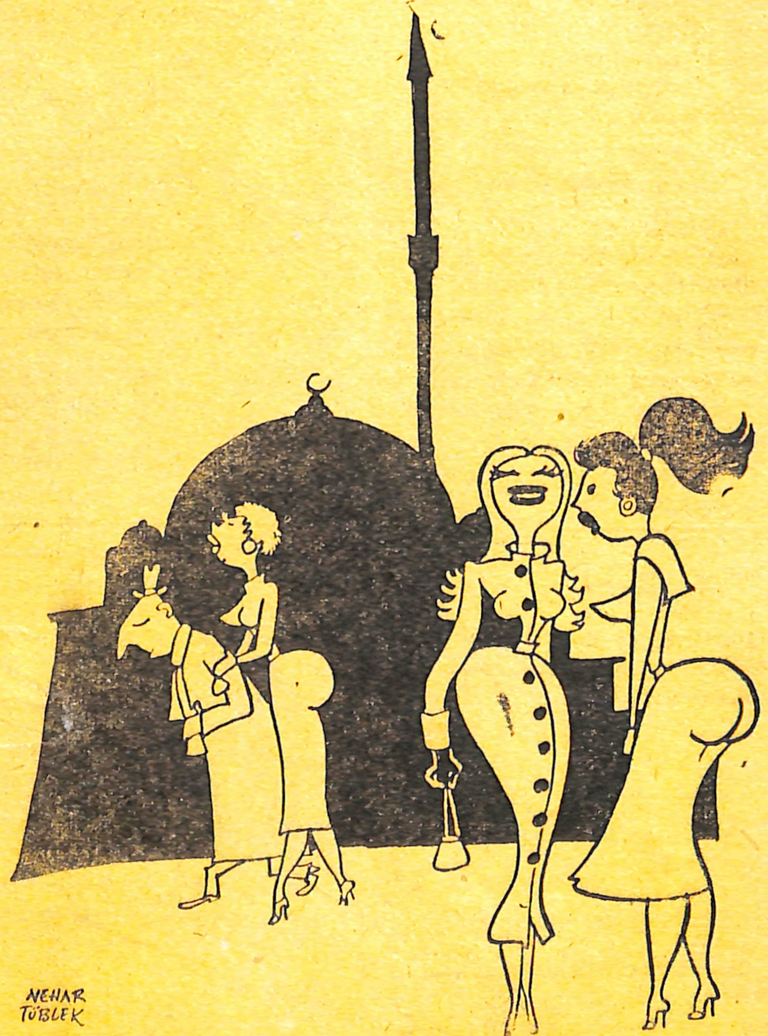
1 — Kim olduğunu bilmediğimiz birisi, kendisini Akbaba muharrirlerinden diye tanıtarak, İstanbul mebusu Celâl Fuat Türkgeldi-den, fakir çocuklar menfaatine on lira iane almıştır.

2 — Yine kim olduğunu bilmediğimiz birisi, kendisinin Akbaba muharriri olduğunu söyliyerek, bir milletvekilimizi otelde aramış ve mülâkat istemiştir.

3 — Akbaba'nın, ne iane toplayan, ne abone yazan, ne ilân isteyen ve ne de mülâkat arayan bir muharrir veya memuru yoktur.

4 — Bu türlü müracaatlar karşısında derhal polise haber verilmesisini rica ederiz.

YAZMASI SİZDEN ÇİZMESİ BİZDEN



— Zavallı Günay, bu adamı vekil zannediyormuş
— Vekil miymiş?..
— Vekilmiş... Ama dâvavekili!..
Yazan: Ender Erçin (Keşkül sokağı No. 7 Beşiktaş - İstanbul)
Çizen: Nehar Tüblek



Hangi Yemekleri Severler?

Baş = Kelle İbrahim
Çorba = B. T. G. M.
Pirzola = Raif Külbastı
Pilâv = Galatasaraylılar
İmambayıldı = Muslih Peykoğlu
Dolma = Eşref Şefik
Şiş = Sulhi Garan
Söğüş = Basri
Haşlama = Ali Barçın
Millet beğendi = G. Saraylı Metin
Piyaz = Salim Hamdi
Döner = Halûk San
Bulğur = Hayrullah Güvenir
Hamursuz = Rober
Kukureç = Naci
Babatatlısı = Gündüz
Topik = Garbis
Hamsi = Nazmi
Patates = Oskar
Makarna = Giovanni
Krem şukula = Samim Var
Tatar böreği = Babür Ardahan
Çilav = Ali Mortaş
Zerde = Burhan
Gulaş = Raif Dinçkök
Kuskus = G. Saraylı Coşkun
Çiğ köfte = Muhittin Bulgurlu
Mama = Halit Kıvanç

Prof. Şaban Lûgatı

(A)

Atlayıcı = Ajans
Ajan = Seyyah
Akademi = F. Bahçeliler Cemiyeti
Akaryakıt = Üzüm suyu
Akide = Ali Muhittin
Alaminüt = Saha bakımı
Akın = Hücum
Adnan Akın = Hücumcu
Akaret = Mithatpaşa stadı.
Akort = Antrenman
Aktarma = Transfer
Artist = Metin
Aktör = Kadri
Akşam = Spor
Akşamcı = Sporcu
Alafranga = Sulhi Garan
Alaturka = F. Kılıç
Âlem = Maç sonrasında trafik
Alfabe = Mithatpaşa stadı kapıları
Ambalaj = Eşofman
Amca = Yerli antrenör
Amorti = Çift vuruş
Avanta = Futbol hakemliği
Angarya = Atletizm hakemliği
Ayva = Memnu meyva.

Hediye

Duru palas sahibi Vefali Nusret, bir gün Sirkecide millî futbolcu Garbise rastlamıştı. Sevimli santr forun elinde süslü bir paket gören Nusret sordu:

— Böyle nereye Garbis?

— Nişanlıma gidiyorum. Yaş günü de..

— Anladım zaten. Herhalde koltuğunun altındaki de güzel bir hediyedir.

— Evet... Bir inci kolye.

— Ben olsam bukadar para verdikten sonra meselâ bir otomobil falan alırdım.

— Sen de çocuk gibi konuşuyorsun Nusret ağabey. Hiç otomobilin yalancısı olur mu?

HAKKI VAR!

Cihat Arman'ın kızı Ayşe Gül, babası gibi nükteyi çok sever. Bir gün babası ona sormuş:

— Mektebi seviyor musun?

— Çok seviyorum.

— Neden?

— Eğer mektep olmasaydı tatil olmazdı da...

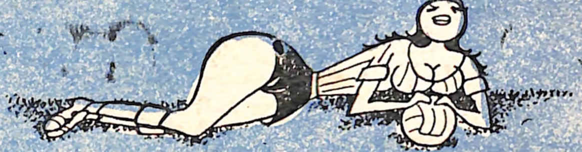
SPOR VE SİYASET

Gazetecilerin tribününde, biri Fenerli, diğeri Beşiktaşlı iki spor muharriri konuşuyorlardı:

— Duydun mu, bizim doktor Vedii C.H.P. ye girecekmiş!

— Ya!.. Muhakkak bizim Küçük Fikret'le siyaset sahasında da mücadele etmek içindir.

Fenerbahçeli



Kız sana bu renkleri Allah ne için verdi?
Altın sarısı saçlar başımın tatlı derdi!
Kız beni büyüledi gözünün lâciverdi,
Kız seni tanıyanlar büyük murada erdi,

Kız sensin gençliğimin, hayatımın temeli,
Sana kurban olayım güzel Fenerbahçeli!

★

Kız sen kaleci misin? Kırlarda yatıyorsun!..
Bek misin?.. Sürüp sürüp beni fırlatıyorsun?
Veya hafsın, kıvırıp hemen atlatıyorsun,
Forsun, açık kalbime ne goller atıyorsun...

Kız dünyada görmedim senin gibi güzeli,
Sana kurban olayım canım Fenerbahçeli!

★

Kollarında sık beni demir turnike gibi,
Sevişelim, desinler bu sevda şike gibi!
Kucağıma gel atıl apansız pike gibi!
Sende de iki top var! Halis Fenike gibi!

Kız deli divaneyim seni gördüm göreli,
Sana bu can fedadır aman Fenerbahçeli!

★

Gel hakem Feridun'a kıydıralım nikâhı,
Galatasaraylılar çeksin bırak günahı,
Kaç para eder artık Beşiktaşlının ahı,
Artık bize kimseler giydiremez külâhı!

Sen benimsin, ben senin... dünya bunu bilmeli,
Ben milyondan bir parça... Sen de Fenerbahçeli!

Pratik bilgiler

SEÇMMENİN ELİNDEN OY NASIL ALINIR?

DEMOKRASİ kuruldu kurulalı, dünyanın her yerinde, seçmenin elinden oy almanın bir tek oyunu vardır.

— Aç ağzını, yum gözünü! diyeceksiniz.

Seçmen, iyi bir şey koyacaksınız, diye ağzını açıp, gözünü yumunca, siz de yol keseden atacaksınız.

— Biz iktidara gelirsek her vatandaşa beş kadın, her kadına beş vatandaş, her vatandaşa ayrı asfalt cadde, her vatandaşa...

Bir kere başlarsanız, arkası gelir. Oy almanın en iyi oyunu budur. Çok denenmiş olduğu halde, yine de seçmenler bu oyuna gelirler.

İKTİDARIN ALTINDAN SANDALYESİNİ NASIL ALMALI?

İKTİDARIN altından sandalyeyi almak, Halil Lütfüden yazı parası almaktan bile zordur.

İktidarın sandalyeyi gönül rızasiyle vermesi için sandalyenin çürümesini beklemek lâzımdır. Daha önce, sandalyeyi almak istiyor sanız, eüstünde oturan zatın tuvalete gitmesini beklersiniz. O kalkar kalkmaz, hemen siz oturursunuz. Bir daha da kalkmazsınız. Bazı iktidar, tuvalete giderken de, sandalyesini beraber götürdüğünden, bunlara ne Jiu-Jitsu, ne yağlı güreş, ne de karakucak oyunu sökmez...

Yazan: Kaptan-ı Derya ALİ KÂHYA

BİLMEM NE ADASI

Çizen: NEHAR TÜBLEK





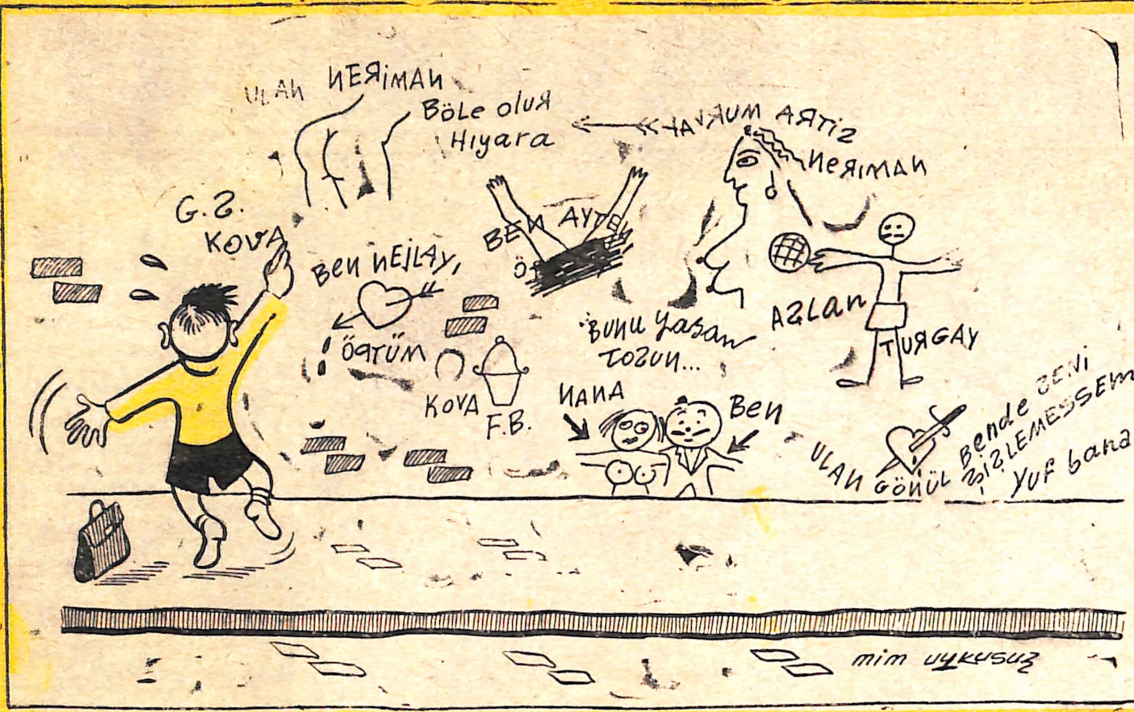








(Devam edecek)



SÜSLEME SANATI!..

(Mustafa Uykusuz)

NİYET

Bektaşi babalarından derviş Mehmed'e sormuşlar:

— Ramazanda insan açlığa dayanmaz da bayılacak bir dereceye gelirse ne yapmalı?

Baba erenler şu cevabı vermiş:

— Sahurda: Dayanabilirsem tutarım, dayanamazsam yutarım, diye niyet etmeli!

○

MAHSUBEN!

Bir gün derviş Rifat'a sordular:

— Erenler, bu Ramazanda kaç gün oruç yedin?

— Elli beş!

— Nasıl olur canım, Ramazan otuz gündür.

— Vallahi oruç yemek çok hoşuma gitti. Yirmi beş gün de gelecek Ramazana mahsuben yedim.

○

SÜNNET!

Bektaşinin biri hem Ramazanda oruç tutmaz, hem de karısı ile beraber muntazam sahur yemeği yermiş.

— Yahu, bir türlü oruç tutmuyorsun, günahı boynuna. Fakat neden her akşam sahur yiyorsun?

Bektaşi elini göğsüne koyarak cevap verir:

— Farzı terkettiğim yetmiyormuş gibi sünneti de mi terkedeyim?

M. YÜKSEL AKTARI
Atatürk Bulvarı, Ceylân palas
No. 9 - İstanbul



BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

RAMAZANLA BAYRAM!

Bektaşi bir gün mahallesinin imamına:

— Ramazan ne günü diye sormuş.

— Yarın değil, öbür gün cevabını alınca pek unutkan olduğundan, bu sözü bir kâğıda yazıp cebine koymuş.

Her sabah kalkınca kâğıda bakar (Haaa... daha iki gün var!) dermiş. Böyle diye, diye ay geçip gitmiş. Bir gün bakmış toplar atılıyor. Merak edip (Ne oluyor?) diye sormuş. (Bayram geldi) cevabını alınca, hayretle elini dizine vurmuş:

— Ya!.. Demek bu sene ramazandan evvel geldi, ha?!..

HÜSEYİN SARIOĞLU
Yenidoğan mahallesi Eskişehir
Sok. No. 418 - Ankara

○

YEM!

Vaktile iki medrese talebesi Ramazanda beleşten yiyip içeriz ümidiyle bir Bektaşi köyüne misafir olmuşlar. Hoş beşten sonra içlerinden biri ayak yoluna gitmiş. Ev sahibi Bektaşi bunları tecrübe etmek için odada kalana:

— Senin arkadaş nasıl adam? Bilgisi var mı, yok mu? diye sormuş. O da kendini ötekinden üstün göstermek için: «Bırak şunu... Eşeğin biridir..» cevabını vermiş. Biraz sonra öteki softa dışarı çıkınca ev sahibi ona da ayni suali sormuş: «Senin arkadaş nasıl adam? Bilgisi var mı, yok mu?»

Bu softa da öteki gibi: «Bırak şunu, demiş, öküzün biridir!»

Akşam olmuş. İftar sofrası kurulmuş. Fakat sininin üzerinde arpa ile samandan başka bir şey göremeyen softalar hayretle sormuşlar:

— Bunlar da ne ağam?

Bektaşi gülerek cevap vermiş:

— Biriniz eşek, ötekiniz öküz... Sizin için bunlardan âlâ azık olur mu?

NEZAHAT AKÜN
Tiryaki Hasapaşa So. Ertem
apartmanı No. 18/3
Aksaray - Şehir

○

KAPTAN PAŞA

İçkinin yasak edildiği bir devirde, Bektaşi, güç belâ temin ettiği bir şişe rakıcağızını evinin bahçesinde içerken, bahçe kapısından devriyeler sökün eder.

Baba erenler işin sarpa sardığını anlayınca, şişesiyle beraber havuza atlayıp suların ortasına bağdaş kurar.

— Ne yapıyorsun? derler.

— Görmüyor musunuz, rakı içiyorum. Cevabını verir.

— Rakı yasak, biliyorsun. Hadi çık bakalım, karakola götüreceğiz derler.

Hazret, hiç istifini bozmaz:

— Yook, der, siz karakollukçusunuz. Ben su içindeyim, buraya Kaptan paşa karışır!

AYSEL TOKLUCU
1195 So. No. 29
Tepecik - İzmir

DUA!

Bektaşiye sormuşlar:

— Kula yalvaracağına neden Tanrıya yalvarmıyorsun?

Cevap vermiş:

— Şimdiye kadar bir tek duama kulak asmadı ki!..

ÖZCAN BUZLALI
Kapalı çarşı No. 270
Bursa



İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI

YÜZDE 25 Mutlak isabet

• Ömür boyunca aylık irat
• 30000 liraya kadar iş sermayesi
• Yatırılan paranın 3 MİSLİ para ikramiyesi
• 100000 Liralık para ikramiyeleri

Fazla malûmat için gişelerimiz emrinize amadedir

TÜRK TİCARET BANKASI



ERKEK SABAHAT

ERKEK OLAN KADININ HATIRALARI

PİS BİR SOKAK KEDİSİ

BENİ pek çoğunuz tanırsınız. Bir çok defa gazeteler benden bahsetti. Bunlardan bir kaçını hatırlatayım.

«Denizli vilâyetinde bir kız askere çağırıldı». Gazetelerin büyük başlıklarla verdikleri bu haber, bana aitti. İlk dile düşüşüm böyle oldu.

İkinci seferinde bana ait haberlerle beraber gazetelerde resimlerim de çıktı. Gazetelerdeki resmimin altında şunlar yazılıydı. «Seviştiği delikanlıyı bıçaklayan genç kızın güzel bir pozu».

Artık bundan sonra sık sık gazeteler benden bahsetmeğe başladılar. «Dün Beyoğlunda bir genç kız, kendisine sarkıntılık eden üç erkeği Taksimden Beşiktaşa kadar kovaladı.»

«Genç ve güzel bir kadının üstünde yirmi sekiz santim uzunluğunda bıçak yakalandı.»

«Bir genç kızın gerdek gecesi erkek olduğu anlaşıldı.»

Bunlar, gazetelerde bana dair çıkan haberlerden bir kaçıdır.

Pek çok insan «Benim hayatım bir romandır» der. Siz benim hayatımı dinleyin de, roman nasıl olurmuş o zaman görün.

Bir romancı olmadığım için, belki güzel yalanlar uyduramam, süslü püslü lâflar edemem. Fazla okumuşluğum da yok. Dilimin döndüğü kadar, derme çatma bilgimle, ama olduğu gibi, hiç yalansız dolansız size hayatımı anlatacağım.

Ben babamın, annemin on dördüncü çocuğuyum. Benden önce doğan kardeşlerimin altısı ölmüş. Geriye kalan yedi kardeşimin yedisi de erkekti. En sonuncusu bir ben kız olmuşum.

Aklım başıma geldiği sıralarda, babamın sık sık parasızlıktan, geçim zorluğundan şikâyet ettiğini duyar, üzülürdüm. Babam memlekete hizmetlerinin hiçe sayıldığını söyler dururdu. O zaman dayanamazdım:

— Baba, derdim, memlekete hizmet, memlekete hizmet deyip duruyorsun. Kuzum sen memleketimizin adını dünyaya tanıtan güreş şampiyonu değilsin. Büyük kulüplerden birinde futbolcu değilsin. Gecede bin iki yüz liraya üç şarkı okuyan sesi güzel bir adam değilsin. Bir büyük adamın millî bir akrabası değilsin. Yerli film artistliği yapmadın. Başka memleketlerde çürük incir, kokmuş yumurta satarak, başka memleketlerden çürük lâstik, bozuk makine getirterek milyonlar yapmış bir adam değilsin. Hasta atları, uyuz eşekleri, ihtiyar katırları keserek fakir halkın ucuz et yemesini sağlamadın. Her değişen iktidar partisile, partini değiştirmedin. Bugün ak dediğine yarın kara diyecek kadar kuvvetli siyasî görüşün yok. Daha hâlâ ne diye memlekete hizmet, der durursun? Sen kimsin memlekete hizmet kim? Sen D cetvelinden garip küçük bir memursun.

Babam bu sözlerime kızar, biz sekiz kar deşi gösterirdi:

— Vatana evlât yetiştirdim. Az hizmet mi bu?.. Sekiz evlât yetiştirdim vatana...

Büsbütün içerlerdim.

AKBABA'NIN MİZAH ROMANI

I

— Şimdi sıkışınca vatana hizmet diyorsun, elini vicdanına koy da söyle, gebe kalan kadınlarla kocaları vatanı düşünerek mi, vatana evlât yetiştirmek içinmi?...

Lâfımı ağzıma tıkar:

— Sus! Terbiyesiz!.. diye beni paylardı.

Neden susacakmışım? Hiç de susmazdım.

— Senin, derdim, altmış senede kazandığın parayı bir telefon konuşması ile kazananlar var. Öylelerinin karıları, vücut ölçülerini, bellerinin ince kalmasını, vatana hiz metten daha fazla düşünüyorlar. Sana mı kaldı hizmet?

Doğrusu, çocuk yapmanın vatana hizmetle olan ilgisini bir türlü kavrayamazdım.



Büyüdükçe yavaş yavaş işin ne olduğunu öğrendim.

Biz, altısı ölen, sekizi kalan on dört kardeş, babamın züğürtlüğü yüzünden dünyaya gelmiştik. Çünkü babamın annemin, sinemaya, tiyatroya gidecek, seyahat edecek, gezip tozacak, kumar oynıyacak, at yarışlarına, maçlara, balolara gidecek paraları yoktu. Canlarının sıkıntısından, başka da dünya zevkleri olmadığından, vatana hizmet mecburiyetinde kalıyorlar, bu yüzden de her sene bir çocuk sahibi oluyorlardı. Şimdi züğürtlüğüne teselli bulmak için zavallı babam bu bedava eğlencelerine güzel bir isim bulmuştu.

Bütün bu hizmetler sonunda olan zavallı anneme olmuştu. Çünkü zavallı anneciğim, bu hizmetten kurtulamıyacağını anlamış ola cak ki, beni doğurmakla son hizmetini yapmış ve ebediyen hizmetten istifa etmişti. Ben üç günlük iken, hürriyeti seçen diplomatlar gibi o da öbür dünyayı seçmişti. Annemin yüzünü göremedim.

Fransaya gittiğim zaman, Pariste bir kadınla tanışmıştım. Hiç evlenmemiş olan bu kadının altı çocuğu vardı. Yani madam değil, matmazeldi. Bir gün ona:

— Matmazel Jülyet, hiç evlenmediğin halde neden bukadar çocuk yaptın?

Diye sordum.

— Fakirlik yüzünden, dedi.

— Önce bu işi bizdeki gibi fakirlerin mecburî hizmeti zannettim. Matmazel açıklayınca anladım.

— Fransada, dedi, bir kadın babası bellisiz bir çocuk doğurdu mu, çocuk büyüyünceye kadar annesine ayda beş bin frank verirler. Beş bin frankla nasıl geçineyim? Ben de her sene bir çocuk yaptım. Şimdi altı çocuğum var, ayda otuz bin frank alıyorum. Bu para ile gül gibi geçindiğim için, işe paydos ettim.

İşte, hizmet dediğiniz böyle olur. Zenginlerin bu işe ayıracak vakitleri olmadığı için, fakirler onların vazifelerini üzerlerine almışlar.

Matmazel Jülyet:

— Sizde ne kadar verirler?

Diye sordu.

— Eğer, dedim, çocuğun anası babası belli ise ve memur iseler, ayda 5 lira çocuk zammı verirler.

Sonra bir hesapladım. Matmazel Jülyetin ayda bizim paramızla aldığı dokuz yüz lirayı babamın alabilmesi için, annemin yüz seksen çocuk doğurması, yahut da babamın annem gibi sekiz çocuk doğuran iki düzüne kadın alması lâzımdı.

Matmazel Jülyet, şaşırarak sordu:

— Sizde babası bellisiz çocuklar ne olur?

— Ha... Piçler mi? Gazetelerde okuduklarımıza göre, onları anneleri denize atarlar, toprağa gömerler, daha başka şeyler de yaparlar.

Matmazel Jülyet'in gri gözleri yuvalarından fırladı:

— Anneler çocuklarına acımazlar mı?

Diye bağırdı.

— Acıyanlar da olur, dedim, merhametli anneler çocuklarını gazete kâğıtlarına paket yapar, bir cami kapısına, bir sokak köşesine bırakırlar.

Şimdi biz Parisi, matmazel Jülyeti bırakalım da, bana gelelim. Ben çok inatçı bir kızımdır. Daha doğmadan önce, ne kadar inatçı olduğumu göstermişim. Zavallı annem miadı dolduğu halde artık angarya haline gelen hizmetlerine benimle bir son vermek istediği için, bana gebe kaldığını anlar anlamaz, babamın üstüne çullanmış:

— Huuu efendi, ben yine gebeyim!... Gördün mü sen işi?

Annemin, benim yüzümden babama çıkışmasını düşünüyorum, bir de, her nasılsa gebe kalan ve çocuk doğurmağı, altın yumurtlamak gibi olağanüstü bir marifet sayan hanımların, gebe kalmalarını kocalarına nasıl haber verdiklerini düşünüyorum. Onlar, bu habe ri kocalarına vermek için önce iyi bir yer seçerler. Meselâ salonda, yatakta, divana uzandıkları sırada... Halbuki annem, babama gebe kaldığını mutfaktan seslenmiş. Babam da musluk başında imiş.

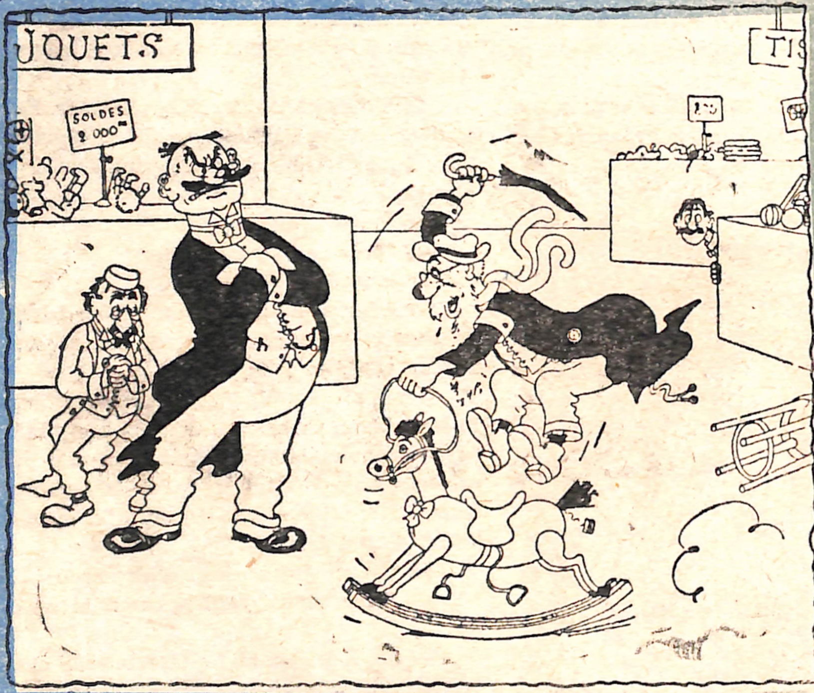
(Arkası var)

DÜNYA KARİKATÜRLERİ



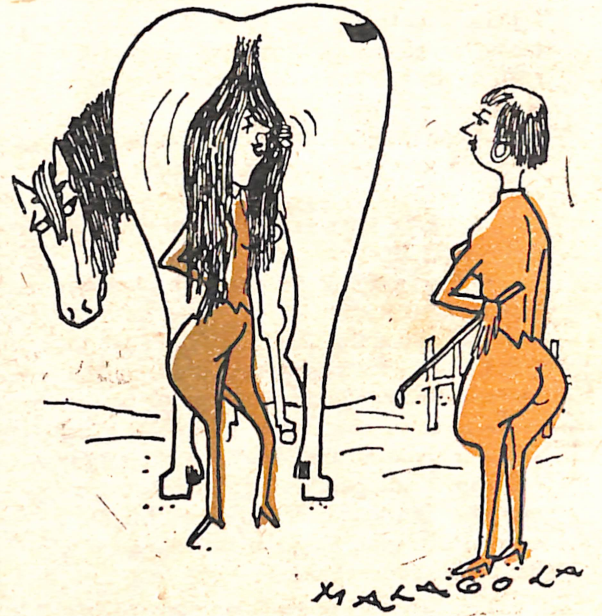
YAZISIZ!..

— Fransız —



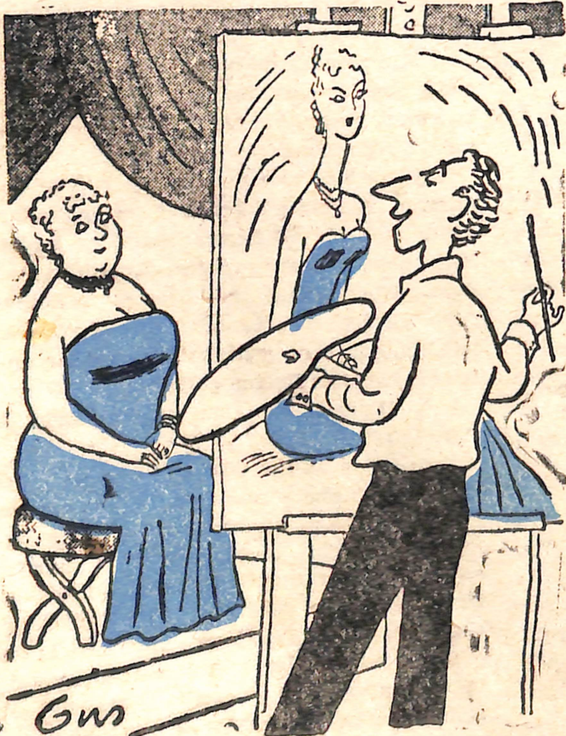
— Bayım, oyuncağı alacaksanız alın, yoksa üstünden inin!..

— Fransız —



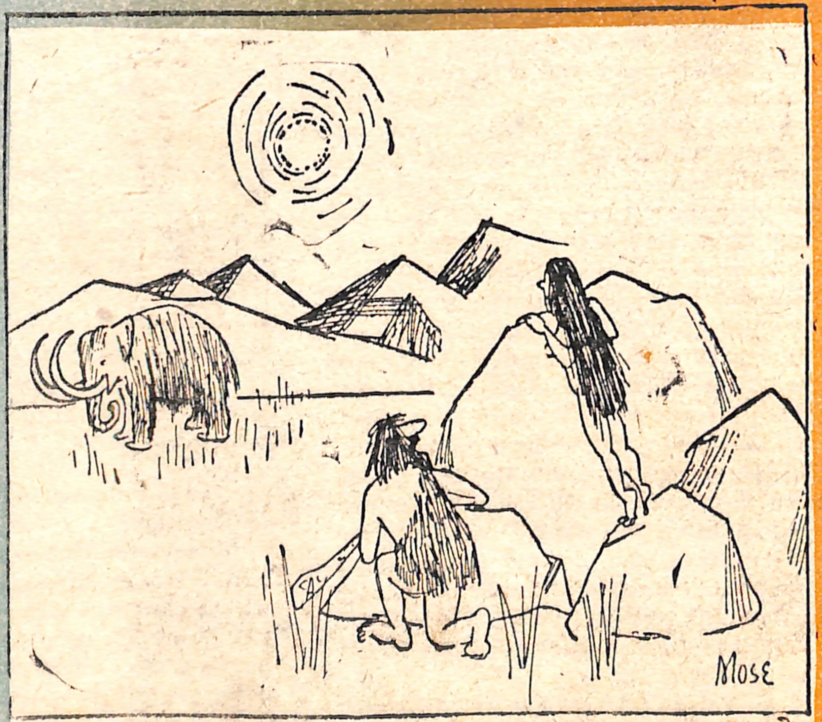
— Nasıl, uzun saç yakışıyor mu bana?..

— İtalyan —



— Oooh bayan... Siz benim hayalimdeki ideal güzelsiniz!..

— Fransız —



TAŞ DEVRİNDE:

— Nasıl?.. Bunun rengini beğendin mi?..

— Fransız —

ANKARA SİGORTA

ANKARA SİGORTA SİZİ BÜTÜN TEHLİKELERİN KARANLIĞINDAN KURTARIR!

EMNİYET SANDIĞI

1956 Yılı TASARRUF HESAPLARI İKRAMİYELERİ

450.000 Liradır

Çiftehavuzlar'da

- BAHÇELİ EVLER
- APARTMAN DAİRELERİ

Bahçelievler'de

- ARSALAR

EV, APARTMAN DAİRESİ ve ARSA'yı kazananlara (20.000) liraya kadar KREDİ

- Zengin PARA İkramiyeleri

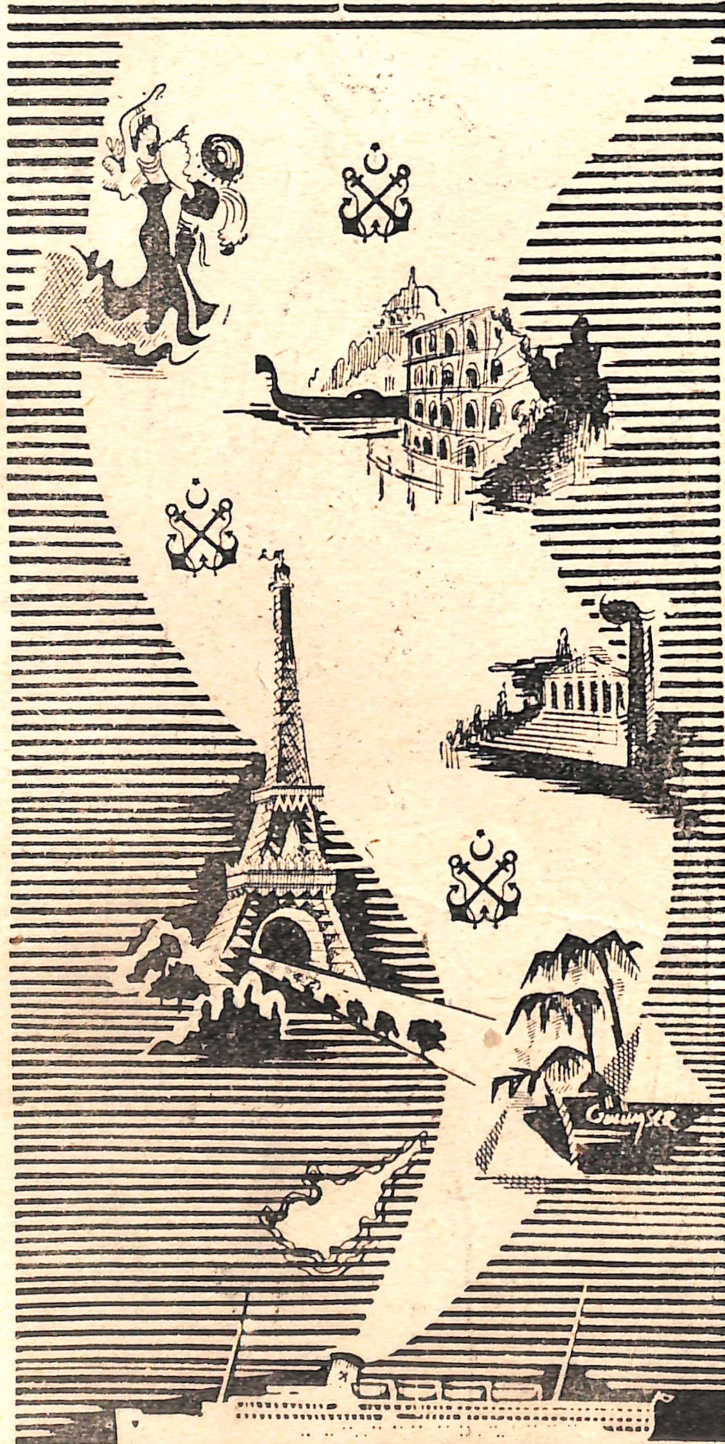
Ayrıca

1.500.000 Liralık

MESKEN KREDİLERİ

* Şimdiden hesap açtırınız.
* Her (150) liraya bir kur'a.

EMNİYET SANDIĞI



DENİZYOLLARI

T. C.

ZİRAAT BANKASI

Vadeli, vadesiz tasarruf hesapları 1956 yılı ikramiye plânı tutarı Şimdilik

1.750.000 Liradır.

Bu Zengin Plânda

Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri, eşya, traktörler, ziraat âletleri bulunmaktadır.

Yazı İşlerini fiilen idare eden : AHMET KOÇER

Teknik Sekreter : Selâmi M. YURDATAP

Abone: seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.

Telefon: 221811

Fiatı: 50 Kuruş

Basıldığı yer : ERCAN Matbaası



Akbaba

siyasî mizah gazetesi



— Ben bu yıldızın yataklık hâlini bilirim..
— Malûm... Son filmini ben de seyrettim!

— İtalyan —